BÉKESSÉG

A SZÉKESFEHÉRVÁRI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

www.albaref.hu 2013. december • XIX. évfolyam 6. szám

AZ IMÁDANDÓ

„Az Ige testté lett, közöttünk lakott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal.” (János 1,14)

Hol volt Ő Karácsony előtt? Talán szokatlan a kérdés, de nem lényegtelen. Imádnivaló Jézusa, megmentő Krisztusa csak annak van, aki ismeri az Ő eredetét. Mert már ettől az eredettől fogva imádandó, mindenek fölé magasztalandó a Karácsonykor érkező. S akik fejet és térdet hajtva imádják, azok megtapasztalják: a 21. századnak is Ura Ő!

Létezett már jóval az első Karácsony előtt. Nem nemzetett és nem teremtetett, hanem az Örökkévaló gondolatában pihent. Ige, Szó és Gondolat volt, aki előbb létezett, mint ahogy testbe öltözött, sőt előbb, mintsem a világ meglett. Az Úr rágondolt, és a gondolat megszületett, önálló életet kapott még mielőtt az univerzum létrejött:

„Ahogyan az Atyának van önmagában élete, úgy a Fiúnak is megadta, hogy élete legyen önmagában.” (Ján 5,26)

Rendkívüli küldetést és rendkívüli dicsőséget kapott: „Az Atya szereti a Fiút, és kezébe adott mindent. Mindent megmutat neki, amit ő tesz, hogy mindenki úgy tisztelje a Fiút, ahogyan az Atyát tisztelik. Aki nem tiszteli a Fiút, az nem tiszteli az Atyát sem, aki őt elküldte.” (Ján 3,35; 5,20–23) „Az én Atyám az, aki megdicsőít engem. Én és az Atya egy vagyunk.” (Ján 8,54; 10,30)

Hogy Karácsony lehessen, hogy az Ige fizikai testté válhasson – előbb teremteni kellett. Ezért a Fiú-Isten megkapta első nagy feladatát: megalkotta a világot. *„Minden általa lett, és nélküle semmi sem lett, ami létrejött.” (Ján 1,3) „Mert benne teremtetett minden a mennyen és a földön, a láthatók és a láthatatlanok: Minden általa és reá nézve teremtetett. Ő előbb volt mindennél, és minden őbenne áll fenn.” (Kol 1,16–17)* – S még kérded, vajon miért is imádandó Ő?

S mikor már idő is létezni kezdett, s az ember is túl volt csúfos lázadásán, egójának és önfejűségének megkoronázásán – hallgatva a sziszegő hazugságra: *„Olyanok lesztek, mint az Isten!” (1 Móz 3,5)* –, akkor, az „idők teljességében” kapta meg s vállalta föl szívet tépően mély küldetését: Testté lett, valódi emberré üresítette önmagát, hogy meghaljon a mocskos lázadó bűneiért, értem! *„Meghal a jó, ki hűség volt s alázat, az él, ki Isten bántására lázadt; a vétkes ember sértetlen, s bilincsben ott áll az Isten.” (340,5) „Ő ugyan a világ teremtése előtt kiválasztatott, de az idők végén jelent meg tiértetek. Az Úr feltámasztotta őt a halottak közül, hogy hitetek Istenbe vetett reménység is legyen.” (1 Pét 1,20–21)* – Talán már kezded érteni, miért is imádandó a Fiú-Isten...

A Karácsony előtt Létező – Ura a jövőnek is! Ő amaz igaz Bíró (2 Tim 4,8), akitől függ örökkévaló sorsunk. *„Az Atya nem is ítél senkit, hanem az ítéletet egészen a Fiúnak adta át.” (Ján 5,22)* Az utolsó adventi napon mindenki, minden teremtmény leborul előtte, s imádni fogják ádáz ellenségei is: *„Mert Isten mindent az ő lába alá vetett, és azt a nevet adományozta neki, amely minden névnél nagyobb, hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyeieké, földieké és földalattiaké; és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére.” (1 Kor 15,27; Fil 2,9–11) „Íme, eljön a felhőkön, és*

meglátja minden szem, azok is, akik átszegezték." (Jel 1,7)

Jöjjetek, bánjuk meg bűneinket Őelőtte, hogy kisdedként kezeltük Őt, nem engedve szent akaratának, s kezdjük el szívből imádni a már Karácsony előtt is örökkön örökké létezőt! „Ő szabadított meg minket, és ő hívott el szent hívással, nem a mi cselekedeteink alapján, hanem saját végzése és kegyelme szerint, amelyet még az idők kezdete előtt Krisztus Jézusban adott nekünk." (2 Tim 1,9)

Somogyi László

ISTEN DICSÉRETE

Egy templomi orgonista Felix Mendelssohn művéből játszott, de a gyakorlat nem sikerült valami jól. Csalódottan összeszedte a kottáját, és távozni készült. Nem vette észre, hogy közben egy idegen bejött a templomba, és leült az utolsó padsorba. Amikor az orgonista távozni készült, az idegen megkérdezte, hogy lejátszhatná-e a darabot. „Soha nem szoktam engedni senkinek sem, hogy az orgonához nyúljon!" – hangzott a fásult válasz. Végül, többszöri udvarias kérés után a mogorva muzsikus kelletlenül engedett a kérésnek.

Az idegen leült, és a templom megtelt gyönyörű, tökéletes, hibátlan muzsikával. Amikor befejezte, az orgonista megkérdezte: „Kicsoda ön?" „Felix Mendelssohn vagyok" – válaszolt a férfi. Az orgonista rádöbbent, hogy majdnem megakadályozta, hogy az alkotó a saját művét eljátssza.

Vannak esetek, amikor mi is megpróbálunk életünkből akkordokat lejátszani, és közben megakadályozzuk Teremtőnket a gyönyörű zene megalkotásában. Az önfejű orgonistához hasonlóan mi is kelletlenül vesszük le kezünket a billentyűkről. Pedig *„... az Ő alkotása vagyunk, akiket Krisztus Jézusban jó cselekedetekre teremtett..." (Ef. 2.10.)* Életünk csak akkor fog gyönyörű zenét létrehozni, ha hagyjuk, hogy Ő maga munkálkodjon bennünk. Istennek van egy életünkre megírt szimfóniája. Engedjük, hogy az Ő akarata érvényesüljön bennünk!

Isten képességének nem szab határt a mi tehetségtelenségünk.

D.B.

KARÁCSONY MARGÓJÁRA…

Nyílt levél

Kedves Szeretteim!

Amint jól tudjátok, közeledik a születésnapom. Megtiszteltetés, hogy minden évben ünnepséget rendeztek a tiszteletemre. Nagy a készülődés, vásárlás, sok az erre az alkalomra szóló rádió- és tévéműsor, reklámok, a világ minden pontján erről beszélnek. Nagyon jó érzés tudni, hogy egyszer az évben sok ember gondol rám. Az első időkben még úgy tűnt, hogy az emberek értették, és hálásak voltak mindazért, amit értük tettem, de manapság egyre inkább úgy látszik, hogy alig akad, aki tudja az ünnep igazi okát.

Az elmúlt évben is hatalmas lakomát rendeztek a tiszteletemre. Az asztal roskadásig tele volt ízletes ételekkel, finomságokkal. Szépen díszített helyiségekben sok ajándék várta gazdáját. De tudjátok, mi történt? Engem meg sem hívtak! Pedig én voltam az ünnepség díszvendége – mégsem küldtek meghívót.

Mindenki jól érezte magát, ettek, ittak, beszélgettek, nagyon jó kedvük volt. Egyszer csak belépett a szobába egy nagydarab, kövér, piros ruhás, fehér szakállás ember azt kiabálva: Ho-ho-ho. Leült egy díványra, a gyerekek pedig rohangáltak hozzá: Télapó, Télapó! – mintha ez az egész ünnepség róla szólt volna. Aztán az emberek körülállták a karácsonyfát, és átölelték egymást. Én is kitártam a karomat, de engem nem ölelt át senki, észre sem vettek. Aztán elkezdték bontogatni az ajándékokat. Végül minden elkelt, és néztem, vajon nekem van-e valami – de nem, én nem kaptam semmit, megértettem, hogy nemkívánatos személy vagyok.

Nagyon szeretném, ha ezen a karácsonyon beengednének engem az életükbe! Nagyon szeretném, ha felismernék a tényt, hogy több mint 2000 évvel ezelőtt azért jöttem el erre a világra, hogy az életemet adjam értük, hogy megmentsem őket.

Még valamit szeretnék megosztani veletek, különösen azért, mert jó néhányan tudjátok az ünnep igazi értelmét. Elmondom nektek, hogy hamarosan lesz egy saját ünnepségem, egy látványos, hatalmas összejövetel, amit soha senki még elképzelni sem volt képes! Most még dolgozom rajta. Ma küldöm ki a meghívókat – egyet személyesen: Neked. Tudni szeretném, szándékozol-e részt venni, és foglalhatok-e egy helyet a számodra? Szeretlek: Jézus Krisztus

Forrás: Kiáltó Szó – A Nagyvarsányi Református Egyház Kiadványa (2010. január)

ADVENTI VÁRAKOZÁS

Advent van, a szeretet, a béke, a várakozás ideje. Az óvodában kívülről is látszik a készülődés, hiszen minden csoportszoba karácsonyi díszbe öltözött. De hisszük, hogy nem ez, nem a külsőség a lényeg! Gyermekeinknek igyekszünk átadni azt, amit Isten tanít nekünk a Bibliában.

Átadni azt a szeretetet, *„hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3:16).*

Ez az ige lett annak a műsornak is a vezérgondolata, amit a nagycsoportosoknak állítottunk össze. November elején felkértek minket, hogy a Bárányka csoportosokkal szerepeljünk a Városház téri színpadon. Bevallom, eleinte kicsit féltünk, hogy fogunk helyt állni, milyen műsort is vigyünk, ami nem a megszokott pásztorjáték, hanem egyedi, „refis”. Aztán jött egy gondolat... Már tavaly beszéltünk róla, hogy a nagyokkal milyen jó lenne evangelizálni, hirdetni Isten szeretetét, és azt a nagyszerű ajándékot, amit nekünk adott, énekelni, zengedezni. Igazából nem tudtuk, hogy ezt hogyan lehetne megvalósítani, de Isten levette vállunkról ezt a gondot, és adott egy lehetőséget, hogy a karácsonyi forgatagban egy kicsit megállva elgondolkoztassuk a szülőket, járókelőket, hogy mi is a karácsony igazi lényege...

Sokan a nagy rohanásban elfelejtik a lényeget, kitölti a gondolatokat, az időt a külsőség hajszolása: megvan-e az ajándék, örülni fog-e, mi lesz a menü, mekkora legyen a fa, hol vannak a díszek, mikor kihez megyünk, és hogyan zsúfolunk bele mindent az ünnepbe?

STOP

Isten nem azért küldte el a Fiát, hogy mire eljön a születésének napja, mi fáradtan, kimerülten leroskadjunk az asztalhoz, majd nekiessünk az ajándékoknak! Nem! Állj meg, és figyelj! Figyelj Istenre, a társadra, a gyermekedre és önmagadra. Jó időszak ez, hogy átgondold, érted is jött Jézus, hogy ha hiszel benne, örök életed lehessen. Ne csak a házadat, magadat is takarítsd ki. Állj meg, és fordulj Isten felé, aki feloldozást ad bűneidre.

A gyerekekkel sok szó esik ilyenkor a szeretetről, az egymásra való odafigyelésről, a családról. Vegyük elő otthon is a régi, megkopott fényképeket a nagyiról, dédiről, szépszülőkről, és a tévé vibráló nyüzsgése helyett beszélgessünk a családról. A régi történeteket mindig szívesen, érdeklődve hallgatják, és érezni fogják, hogy hova tartoznak, egy olyan családba, aminek gyökerei vannak, hagyományokat őriz, és karácsonykor nem a rohanás, hanem az egymásra való odafigyelés a fontos. Merjünk együtt imádkozni, hogy Isten meg tudja áldani családunkat, és véghez tudja vinni tervét, amit nekünk szánt.

Áldott, lelkünkben is karácsonyra hangolódott ünnepet kívánok!

Tóthné Szentkuti Zita
a Bárányka csoport óvó nénije

ÚJ ISKOLAI MUNKATÁRSAK BEMUTATKOZÁSA

Egy pálya kezdete...

Illés Anna

Őszintén elgondolkodtam azon, miként is mutatkozzam be, hisz a székesfehérvári református gyülekezet immáron 22 éve az otthonom. Gyakorlatilag beleszülettem ebbe a családba, lévén, hogy szüleim is ide jártak ifibe, itt házasodtak össze, és jelenleg is aktív szerepet vállalnak/vállalunk a gyülekezet életében. Mégis, úgy érzem, pár szóban elmondanám, milyen úton jutottam el idáig.

Budapesten, az ELTE Tanító- és Óvóképző Karán végeztem idén júniusban. Az utolsó féléves gyakorlatra gondolkodás nélkül jelentkeztem

gyülekezetünk református iskolájába, ahol rengeteg élménnyel gazdagodtam, nagyon sokat tanultam és némi tapasztalatra is sikerült szert tennem. Nem titkolom, hogy nagyon vágytam arra, hogy ebben az iskolában dolgozhassak, de akkor egyelőre úgy tűnt, erre nincs sok esély.

Sosem fogom elfelejteni azt a pillanatot, amikor az igazgatónő felhívott (az államvizsga előtt egy héttel), hogy lenne számomra hely. Egész életemben éreztem Isten hatalmas, gondoskodó szeretetét és mindig rácsodálkoztam, mikre képes, de ez volt az eddigi legnagyobb csoda, amit átélhettem. Elképesztő volt, ahogy álmaim állását szinte tálcán kínálta fel, jelezve, hogy Ő is itt akar látni.

Augusztus végén nagyon izgatottan érkeztem a már korábban is ismert emberek közé, akik innentől

kezdve a kollégáimmá váltak. Úgy éreztem magam, mint aki hosszú idő után hazatér. A közös csendes nap, a tanévre való felkészülés még közelebb hozta őket hozzám.

Az évnyitón alig vártam, hogy elmondhassam a fogadalmat, hiszen annak szövege nem is állhatott volna közelebb hozzám. Tudtam, hogy lesznek nehézségek, de azt is, hogy Istennel könnyebben veszem majd az akadályokat. Sokat jelentett számomra az alábbi Ige:

„Ne félj, mert veled vagyok! Ne aggódj, mert én vagyok Istened! Megerősítelek, sőt, megsegítelek! Igazságos jobbommal felkarollak, és megtartalak." (Ézsaiás 41:10)

Az első pár hét valóban nem volt egyszerű; a gyerekekkel és saját magammal is el kellett hitetnem, hogy már nem főiskolai gyakornok vagyok, hanem a tanítójuk. Hiába ismertem az osztályt már az előző félévről, most még jobban egymásra kellett hangolódnunk. November elején kezdtem el érezni, hogy sikerült. Érzik minden rezdülésem és én is kezdem érezni, ha valami bántja őket, vagy épp boldogok.

Hatalmas örömmel és kitörő lelkesedéssel végzem a munkámat; minden reggel vidáman megyek dolgozni, akkor is, ha fúj a szél vagy esik az eső, mert azt csinálhatom, amit szeretek, mert boldoggá tesz és hiszem, hogy ezzel Istent is boldoggá teszem. A hivatásom egyben a hobbim és a hitvallásom is, mellyel Istent dicsőítem, és hálát adok neki azokért a talentumokért, amikkel megajándékozott, és egy olyan munkahelyen kamatoztathatom őket tovább, ahol én is jól érzem magam.

Illés Anna

„Nem a sok szóban találunk meghallgatásra, hanem a szív tisztaságában."

Stampelné Géringer Márta

Szeretettel köszöntöm a Békesség

újság olvasóit.

Karácsony Sándor írja: *„Szeptember hónapja úgy hatott rám, mint valami nagy lélegzetvétel."*

Hálás vagyok az Úrnak, hogy 33. tanévemet kezdve a pedagógus pályán én is hasonlóan érezhetek. Különösen igaz ez az idei szeptemberre, amikor nagy örömmel és várakozással kapcsolódtam be a Talentum Református Iskola nevelő-oktató munkájába.

Tantárgyaimon keresztül (biológia, földrajz, kémia) és mint osztályfőnök szeretnék hozzájárulni ahhoz, hogy gyermekeink okostelefonjaikról emeljék fel tekintetüket a horizontra, vegyék észre a természet nagyszerűségét, változatosságát, a változatosságban a rendet. Tudjanak hálát adni teremtett világunk szépségéért. Országjáró kirándulásaink segítsék elő, hogy a lábukban, szemükben, izmaikban és szívükben érezzék a hazát. Tanuljanak meg harmóniában élni önmagukkal, a környezetükkel, mert aki így érez, az embertársaiban is észreveszi a jót, az elsajátítja az együttélés művészetét, ami a jóságra, nagylelkűségre, önmagunk odaajándékozására vezet.

Arra törekszem, hogy tanítványaimmal vidám, alkotó légkörű órákon vehessünk részt, hogy nap mint nap tudjunk örülni egymásnak, hogy tudjuk azt mondani: jó itt lenni, jó együtt lenni!

Csitáry-Hock Tamás gondolataival kívánok áldott karácsonyt minden kedves olvasónak.

Van a csoda...

Karácsony csodája. Amire várunk.
És ami teljesedik. De ez a csoda nem a színes szalagokkal átkötött dobozokban rejlik.
Nem a feldíszített fenyő alatt találod.
Ezt a csodát másutt kell keresni, másutt lehet megtalálni.
Ez a csoda a kedves szavakban, őszinte, szívből jövő kívánságokban, szerető érzésben érkezik.
És kell ennél nagyobb ajándék?
A következő háromszázhatvanöt napban ezek kísérnek, ezek adnak erőt.
Nem a csomagokban lapuló tárgyak, hanem csakis ezek. Csak ezek...
Ez a Karácsony csodája.

Csitáry-Hock Tamás

Kedves Békesség újságot olvasók!

A 8. osztályosokkal Babits Mihály ***A csengettyűsfiú*** című versét tanultuk. A mű tárgyalása során arról beszélgettünk, hogy minden apró dologban ott rejlik a csoda, a szépség. A világon minden Isten teremtményének tekinthető, mindennek megvan a rendeltetése, az értelme. A versből idézve a fő gondolatot: *„Isten szemében nincs szemét!"*, megállapítottuk, hogy csak a mi „szűrőnk" dönti el, hogy mit látunk szépnek. Vajon meglátjuk-e azt, ami ott van előttünk?

Fogadják szeretettel 8. osztályosaink gondolatatait erről a témáról, s ezzel kívánunk áldott ünnepeket minden kedves olvasónak.

Bokor Istvánné

De gyönyörű!

A nevetést gondolom a leggyönyörűbb dolognak a világon, mert az egy olyan valami, ami mindenkinek van, még a szegényeknek is.
Minden ember képes nevetni, csak van, aki jól titkolja, és vannak olyanok, akik nem akarnak, másnak akarnak látszani, mint amilyenek. De a nevetés és az öröm mindig győz, mert ha valaki boldog, akkor nevet, ha valami jó vagy vicces: nevetünk.
Az ember képes volt ezt is elrontani, a másokkal együtt nevetést, képes volt a másokon nevetésre fordítani, és akkor csak azok nevetnek, akik bűnösök. Ez a nevetés nem a szívből jön, és nem a valódi érzések törnek elő, és ezért nem is olyan édes érzés. Végül magunknak is megvalljuk, hogy ez rossz volt, és belegondolunk abba, hogy ekkor mit érzett az, akit kinevettünk, és ekkor kiver a hideg, és mélyen szégyelljük magunkat.
De ha igaz szívvel járjuk a világot, és éljük az életünket, mindig találni fogunk valami olyat, amin együtt nevethetünk, és boldogan élhetünk.

Kovács Mátyás
8.o.

De gyönyörű!

Arról szeretnék írni, amikor megszületett a kistestvérem.
Édesanyám és nevelőapám egy szép tavaszi napon leültek velem beszélni, és közölték, hogy testvérem fog születni. Érzések és kérdések voltak bennem, milyen lesz, ha már nem leszek egyedül? El tudom-e fogadni testvéremnek? Szeretni fogom-e? Édesanyám pocakja egyre jobban nőtt, és sokszor elmentem vele az ultrahangos vizsgálatokra, ahol az is kiderült, hogy testvérkém kisfiú lesz. A babaholmikat is örömmel mentem vásárolni. Egyre izgatottabban vártam a decembert, ugyanis anyukám erre a hónapra várta a babát. Elérkezett a várva várt idő, idegesen mentem aznap iskolába. Imádkoztam Istenhez, hogy édesanyám és testvérem egészséges legyen. Iskola után Gergővel egyből a kórházba mentünk, a szívem majd' kiugrott a helyéből. Amikor megpillantottam Gergőkét, az jutott az eszembe, milyen gyönyörű ez a kis csöppség. Minden porcikámat melegség töltötte el, a kérdésekre, amelyek foglalkoztattak, már tudtam a választ. Lesz kivel játszanom, és biztosan jobb lesz, ha nem leszek egyedül, s ha felnőttek leszünk, egymást tudjuk majd segíteni.
Eddigi életem során szerintem ennél nagyobb öröm még nem ért, és ezekre a pillanatokra szívesen gondolok vissza.

Kiss Erik
8.o.

De gyönyörű!

A szürke hétköznapok sietségében észre sem vesszük a világ természet adta szépségeit.
Reggelenként, amikor elindulunk az iskolába, a város betonrengetegéből kitűnik egy-egy zöld fa vagy bokor. Ma már a technika világában nem is gyönyörködünk az erdőkben, fenyvesekben és a vízesésekben. Az emberek tudatlanul használják a papírt, amely értékes anyag számunkra. Oly sok fát kell kivágni, hogy a trópusi erdők eltűnnek!
Egy másik szemet kápráztató kincsünk: a víz. A természetben csodálva láthatjuk a szivárvány minden színében pompázva. A Niagara-vízesés élő példája ennek.
Az élőlények gazdag világa figyelmeztet bennünket arra, hogy nem vagyunk egyedül ezen a Földön, és nem használhatjuk önzően értékeit. Embertársainkhoz hasonlóan őket is védeni és óvni kell!
Őriznünk kell e szépségeket unokáink és ükunokáink számára, hogy ők is rácsodálkozhassanak Isten teremtett világára!

Szanyó Benedek
8.o.

Hegyi beszéd

A szeretet a világ megváltója,
Ez fedi a bűnt, az árvát ez óvja;
Ez ád kenyeret a koldus kezébe,
Az elhagyottnak ez a menedéke.
– Csak egy szentség van a világ felett
Örökkétig való: a szeretet!

A tudományod fölérhet az égig,
És bölcs lehetsz, el a bölcsek kövéig;
Lehetsz okosabb, bátor mindeneknél:
Nem tudsz te semmit, hogyha nem szerettél!
– Egy bölcsesség van a világ felett,
Örökkétig való: a szeretet!

Lehetsz nagy úr, hogy akár a királyok
Irigyelik meg roppant gazdagságod,
De ha árván, szeretet nélkül éltél:
Koldusabb vagy az útszéli szegénynél.
– Egy hatalom van a világ felett,
Örökkétig való: a szeretet!

Fürödhetsz a dicsőség özönében
És elboríthat minden földi érdem,
Ha nincs érző melege a szívednek:
Semmise vagy, akárkinek neveznek!
– Csak egy érdem van a világ felett,
Örökkétig való: a szeretet!

Mert szeretet a világ megváltója,
Ez fedi a bűnt, az árvát ez óvja;
Ez ád kenyeret a koldus kezébe,
Az elhagyottnak ez a menedéke.
– Csak egy szentség van a világ felett,
Örökkétig való: a szeretet.

Szabolcska Mihály

HITTANOKTATÓINK BEMUTATKOZÁSA 1.

Fórizs Éva

Erdélyben, az Ady Endre által sokat emlegetett Tövisháton születtem és nőttem fel. 16 évesen fogadtam be az Úr Jézust a szívembe egy nyári ifjúsági találkozón. Szülőfalumban ifjúsági csoportot szerveztem, és az erdélyi IKE ifjúsági szervezet vezetőségi tagja voltam. 1995-ben végeztem a nagyváradi Sulyok István Református Főiskolán. Még abban az évben házasságot kötöttem férjemmel, Fórizs Péterrel, akit egy testvérgyülekezeti kapcsolat útján ismertem meg.

Isten három gyermekkel ajándékozott meg (Peti, Eszter, Noémi).

Immár 13 éve Pákozdon lakunk. Az itteni gyülekezet tagjaként igyekezünk az Istentől kapott tálentumokkal sáfárkodni.

Isten elhívásaként éltem meg azt, amikor a székesfehérvári gyülekezet presbitériuma felkért a hittantanári állás betöltésére. Összesen 6 oktatási intézményben (4 iskolában és 2 óvodában) végzem a sok örömöt adó, de meglepetésekkel is teli feladatomat.

Arra törekszem, hogy Istennek a gyerekek számára érthető és olvasható levele legyek. Sokat imádkozom azért, hogy tanítványaim megláthassák bennem Isten szeretetét.

„Segítségem az Úrtól jön, aki az eget és a földet alkotta” (Zsoltárok 121,2).

Fórizs Éva

Tugyi Istvánné Niki

A Szegedi Egyetemen végeztem, végzettségemet tekintve magyar- és református vallástanár vagyok. Férjemmel 2002-ben kötöttünk házasságot, azóta 3 gyermekkel ajándékozott meg minket az Úr. A két „nagy” a Talentum Általános Iskola tanulója, a „kicsi” pedig az Olajfa Óvodába jár. Annak idején, amikor elköltöztünk egyszobás lakásunkból, az volt a legfőbb szempontunk, hogy a református ovi és iskola is gyalogosan könnyen megközelíthető legyen majd. Így kötöttünk ki 2006-ban a templom mellett, a „Lottó-házban”.

Férjemmel együtt a gyülekezet szolgáló közösségéhez tartozunk, és ide „neveljük bele” gyermekeinket is. Szemmel látható módon szeretnek ide járni!

Áldott missziói területnek tartom, hogy azoknak a szülőknek, akik messze laknak református intézményeinktől, a saját iskolájukban is legyen módjuk hittanórára íratni gyermeküket. Így köteleződtem el 2005 óta az általános iskolákba való kijárással. Az idei tanévtől a gyülekezet főállású hitoktatója lettem. Egy héten 9 órám van, 5 helyi általános iskolában: Felsőváros, Kodály, Munkácsy, Németh László, Széna tér. Csoportjaim 2–8 fősek. Az újonnan bevezetett kötelezően választható hittanok mellett (5. osztályosok) az ún. fakultatív hittancsoportjaimat is viszem tovább, ahol alsó tagozatos gyerekeknek próbálom vonzóvá tenni a Jézussal járást. Az óráimra jellemző a jókedv: sok játékos feladatot oldunk meg, melyek mindegyike az anyaghoz kapcsolódó bibliai idézetet rejt magában; sokat énekelünk is, és flaneltábla segítségével próbálom közelebb vinni a rám bízott gyermekekhez a bibliai történeteket. A kicsikkel sokat színezünk is. Nagyon fontosnak tartom, hogy a hittanóráról a gyerekek ne csak a történet vigyék haza, hanem ráirányítom a figyelmüket arra, hogy ezek a történetek azért kerültek a Bibliába, hogy példát állítsanak elénk: hogyan, ill. hogyan ne éljünk. A személyes mondanivaló megfogalmazása nem marad el egy óránkról sem.

Tugyi Istvánné Niki

Tratterjesztés

A Széchenyi utcai gyülekezetünkben a két istentiszteleti alkalmat követően:

- Szentírást
- bibliai témájú könyveket
- hitépítő kiadványokat
- traktátusokat
- igés kártyákat, könyvjelzőket, matricákat
- evangéliumi naptárakat, kazettákat és CD-t

vásárolhat minden kedves érdeklődő.
Adventi készülődést segítő könyvek, karácsonyi képeslapok, könyvjelzők, matricák, újévi naptárak kaphatók!

BETHLEN NAPOK NAGYENYEDEN, GYULAFEHÉRVÁRON ÉS ALVINCEN (2013.10.25-27.)

A Fehér megyei szórványmagyarságnak felemelő ünnepnapjai voltak Bethlen Gábor fejedelemmé választásának négyszáz éves évfordulója alkalmából. A pénteki rendezvényeknek Nagyenyed adott otthont, a szombatra időzített eseményeket pedig Gyulafehérváron és Alvincen tartották.

Az enyedi pincegalériában került sor arra a képzőművészeti kiállításra, amelyet a nagyenyedi Inter-Art Alapítvány és a Bethlen Gábor Kollégium közösen szervezett. Huszonkét alkotó munkáit csodálhattuk meg, köztük Barabás Miklós, a kollégium egykori neves diákjának festményeit, Bethlen Gábor fejedelem és gróf Mikó Imre kollégiumi főgondnok portréit. A megnyitón többek között jelen volt M. Horaţiu Josan polgármester, Balog István, az Inter-Art Alapítvány elnöke, Ioan Hădărig, a Liviu Rebreanu Művelődési Központ igazgatója. A kiállítást Tóth Tibor református lelkész mutatta be. „Rajtunk a sor, kései rendek, ünneplőbe öltözve jövünk jelentést tenni négyszer száz év tartalmával a szívünkben (...) és jelentjük a Fejedelemnek, igen, Fejedelem, a fundamentum áll!”, hangzott el beszédében. Szőcs Ildikó, a kollégium igazgatója mutatta be azt a kiadványt, amelyben a szerkesztők a fejedelem által alapított iskola néhány egykori diákjának és tanárának munkáit gyűjtötték össze, így kívánták emlékeztetni az olvasót arra, hogy a Bethlen Gábor alapította 391 esztendős kollégium milyen neves képzőművészeket adott az egyetemes magyar kultúrának. A kiállítás megnyitóját követően került sor a Bethlen-iskolák találkozójára, amelynek ötlete tizenegy évvel ezelőtt született meg. A díszterem zsúfolásig megtelt. Szőcs Ildikó igazgató felolvasta a volt enyedi diák, Brendus Réka, a magyar kormány nemzetpolitikában felelős államtitkársága főosztályvezető helyettesének a kormány nevében küldött üzenetét. Az eseményen jelen volt Szőcs Gyula, a kollégiumi keresztszülőprogram nagy támogatója, Kováts Krisztián, megyei RMDSZ-elnök, Király Melinda, az EMNP alelnöke, Lőrincz Helga nemzetiségügyi tanfelügyelő, Lászlóffy Pál, a Romániai Magyar Pedagógusszövetség (RMPSZ) tiszteletbeli elnöke, a kollégium régi támogatója. Sorban bemutatkoztak a Bethlen Gábor nevét viselő iskolák. Elsőnek Debrecen, majd Gyomaendrőd, Hódmezővásárhely, Nyíregyháza, végül pedig Székelyudvarhely képviselői szólaltak fel. Valamennyien elmondták, miért is választották az illető iskolák a fejedelem nevét. Két magyarországi testvériskolából érkező diákcsoport is vendégeskedett a hétvégén a kollégiumban, a budapesti Baár-Madas Református Gimnáziumból Wrábelné Hatházi Judit vezetésével, és a Lévay József Református Gimnázium diákjai, a találkozó alkalmával a vendégek is beszéltek iskolájukról, a nagyenyedi kapcsolatokról.

Haranglábavatás

Kirakodóvásár a gyulafehérvári Vártéren

Gazdag gyulafehérvári program

Haranglábavatás – a harangot a marosszentimrei, gyülekezet nélkül maradt templomból „mentették” át

A gyulafehérvári ünnepségek a református parókia udvarán kezdődtek, ahol felavatták az új haranglábat. Gudor Botond református esperes házigazdaként köszöntötte a vendégeket. Elmondta: a Háromszékről származó harangláb megalkotásában sokat segített a vargyasi Sütő család. A baróti Demeter László ismertette a harangláb történetét, majd egy adománylevelet és egy díszzászlót adott át az esperesnek, amit Szekeres Attila István mezőmadarasi származású sepsiszentgyörgyi heraldikus,

a címertudomány doktora, valamint Puskás Bajkó Gábor hímző grafikus adományozott a gyulafehérvári egyházközségnek. A harang a Fehér megyei Marosszentimre gyülekezet nélkül maradt templomából származik – tudtuk meg. Az eseményen jelen voltak a Bethlen Gergely Hagyományőrző Egyesület tagjai is. A rendezvényt a Kovásznai Megyei Tanács, a Dr. Szász Pál Magyar Közösségi Ház, a Bethlen Kollégium és a Bod Péter Alapítvány támogatta. Emelte az ünnepi hangulatot Szilágyi Győri Hunor és Gligor Daria elemista tanulók szép hegedűjátéka.

Ezt követően az Egyesülés Múzeumban a Gy. Szabó Béla metszeteiből és festményeiből nyílt kiállítást tekinthették meg az érdeklődők. A múzeum részéről Gabriel Rustoiu igazgató mondott beszédet, ebben az alkotót az egyik legnagyobb „román" művésznek nevezte. Ferenczy Miklós esperes, Gy. Szabó Béla nevelt fia magyarul és románul mutatta be a művész életét és munkásságát.

A második kiállítás a Római Katolikus Egyházművészeti Múzeumban tudományos értékű. A bemutatót Sipos Gábor egyházkerületi levéltáros tartotta. A tárlókban eredeti dokumentumokat láthattunk, pl. Bethlen Gábor levelét az erdélyi református lelkipásztorok gyermekei számára (1629. július 13.), vagy a partiumi református román papokat magyar kiváltságokban részesítő egykori másolatot (1614. február 14.). Egy másik iratban a református vallású szászoknak istentiszteleti hely gyanánt odaadja az óvári iskola (ma: ferences kolostor) végében levő „palatiumot." (1629. május 14).

A délelőtti ökumenikus istentiszteleten zsúfolásig megtelt a gyulafehérvári székesegyház. Jakubinyi György római katolikus érsek szólt az egybegyűltekhez Bethlen Gábor személyének jelentőségéről beszélve, majd Kató Béla református püspök Bethlen Gáborról mint a magyarok Gedeonjáról emlékezett meg. Az ökumenikus istentisztelet záró mozzanata a székesegyházban található emléktábla megkoszorúzása volt. Fellépett a nagyenyedi egyházközség, valamint a kollégium leánykórusa Fórika Éva zenetanárkarnagy vezetésével. A kórustagok Erdély szinte valamennyi népviseletében pompáztak.

Az istentiszteletet kulturális műsor és vásár követte a Vártéren. Itt különösen fontossá vált Turzai Melán kollégiumi aligazgató és Kónya Tibor iskolalelkész moderátori tevékenysége. A Vártéren felállított színpadon Kováts Krisztián, Fehér megyei RMDSZ-elnök köszöntötte az ünneplő közönséget. Kelemen

Antal Timi nagysikerű koncertje

Hunor, az RMDSZ elnöke arról beszélt, hogy a nagy fejedelem tizenhat éves uralkodása alatt megerősödött a transzszilvanizmus jelensége. Tudott csatába menni, de tudott szövetséget is kötni, ha arra szükség volt. Felszólalt többek között Sógor Csaba parlamenti képviselő és Hegedűs Csilla, az RMDSZ főtitkárhelyettese, a Communitas Alapítvány képviselője, az eseményen jelen volt Magdó János kolozsvári magyar főkonzul is. Fellépett a Collegium Gabrielense régizene- és táncegyüttes Tomai Gyöngyi és Kónya Mária vezetésével. Táncműsorukban a két fejedelem (Bethlen és Báthori) párharcát elevenítették fel. Láthattuk, halhattuk a sepsiszentgyörgyi Codex és a budapesti Tabulatura együttesek műsorát is. A sok népi tánc (magyarlapádi, felvinci, miriszlói, csombordi, bethlenszentmiklósi, illetve a torockói citerazenekar) igazolták a szórvány érdeklődését a népi kultúra iránt. A Fehér megyei RMDSZ éppen ezeknek a kis közösségeknek a támogatásával – pl. a néptánccsoportok szervezésével és utaztatásával – vállalt fontos szerepet az ünnepen.

Eközben a Vártéren kirakodóvásár zajlott sok szép magyar termékkel, a Böjte-ház udvarán pedig „huszárgulyás" főtt sajátos recept szerint.

A lelkileg vágyakozóknak Babos Márton, az Evangéliumi Kiadó erdélyi képviselőjének könyvasztala kínált épülni való olvasmányokat. Többen vásároltak, illetve sokan kaptak ajándékba is lelki olvasnivalókat. Hangozhatott a bizonyságtétel arról az Úr Jézus Krisztusról, aki anyanyelvi különbség nélkül keresi az elveszetteket. A műsort Antal Timi (a kalotaszegi Bánffyhunyad szülötte) nagy sikerű, sok fiatalt odavonzó könnyűzenei koncertje zárta. Elmondható, hogy 1918 óta nem volt ilyen horderejű magyar rendezvény Dél-Erdélyben.

Istentisztelet Alvincen

Délután hálaadó istentiszteletre került sor a Gyulafehérvártól 11 km-re levő Alvinc nemrég felújított, XIII. századi református templomában. Az istentiszteletet Ft. Kató Béla református püspök tartotta. A mindössze tíz református hívőből álló gyülekezetet Gudor Botond esperes látja el lelki szolgálattal. Népes közönség vett részt az istentiszteleten, jelen volt a helyi ortodox, görög- és római katolikus pap, valamint a román nemzetiségű polgármester. A vendégek között voltak azok az anyaországiak is, akik segítségével a felújítási munkálatok megvalósulhattak. Minderről Dioszegi László, a Teleki László Alapítvány képviselője beszélt. Fellépett a Tabulatura

együttes és a nagyenyedi egyházközség református kórusa Fórika Éva vezetésével. Boros Erzsébet buzásbocsárdi énekes népdalokat adott elő.

Vasárnap délelőtt a gyulafehérvári református templomban tartott istentiszteleten Somogyi László prédikációjában kitért arra is, hogy Bethlen Gábornak ne csak utódai, hanem „lelki gyermekei" is legyünk, olyanképpen, hogy ugyanaz a Krisztusban gyökerező hit legyen bennünk is, ami minden bizonnyal Bethlen Gáborban is munkálkodott. Az istentiszteletet záró úrvacsorát követően köszöntések hangzottak el az anyaországi testvérgyülekezeti küldöttségek – Mohács, Székesfehérvár, Pilisborosjenő – részéről. Átadásra került egyházközségünk pénz- és könyvadománya is.

A testvértalálkozó a gyülekezeti házában megtartott közös ebéddel zárult. A székesfehérvári kisbusznyi küldöttség hazafelé menet még megtekintette Bethlen Gábor marosillyei felújított szülőházát.

Bethlen Gábor életéről

Bethlen Gábor (Marosillye, 1580 – Gyulafehérvár, 1629. november 15.) erdélyi fejedelem (1613–1629), I. Gábor néven megválasztott magyar király (1620–1621), a 17. századi magyar történelem egyik legjelentősebb személyisége. Uralkodása alatt megszilárdult Erdély helyzete, az ország gazdasága és kulturális élete egyaránt fejlődésnek indult – ezt az időszakot általában „Erdély aranykora" néven ismerik.

A tizenöt éves háborúban még a török ellen harcolt; utóbb arra a felismerésre jutott, hogy a két nagyhatalom – a Habsburg Birodalom és az Oszmán Birodalom – között Erdély számára abban az időszakban előbbi a veszélyesebb: míg a bécsi uralom Erdély önálló állami létét veszélyeztette és nem volt képes megvédeni a külső támadásoktól, a törökök nem avatkoztak az ország belügyeibe. 1604 őszén, a Bocskai vezette szabadságharc megindulása után Bethlen Gábornak fontos szerepe volt abban, hogy a porta jóváhagyta Bocskai fejedelemmé választását. Ezt nemcsak diplomáciai, hanem hadi eszközökkel is előmozdította. A Bocskai-szabadságharc alatt 1605-ben feleségül vette Károlyi Zsuzsannát, Károlyi László szatmári birtokos és Zrínyi Klára árva lányát. A házasság révén Bethlen rokonságba került az egyik legbefolyásosabb partiumi családdal, de magával Bocskaival is; a frigy anyagi gyarapodásához is jelentősen hozzájárult. Károlyi Zsuzsannában hűséges feleségre, gyakorlati segítőre és lelki társra talált. Két gyermekük született, István és Kata, de mindketten még gyermekként meghaltak. Bocskai halála után Bethlen Báthory Gábor bizalmas tanácsadója és fejedelemségének előkészítője lett. Az Erdélyt Bocskai kormányzójaként átmenetileg irányító Rákóczi Zsigmondot nem tartotta alkalmasnak a fejedelemségre az ország nem-ismerése miatt, Báthory támogatásával pedig – másokkal együtt – azt remélte, hogy a tekintélyes Báthory családból származó tehetséges ifjú fejedelem híres elődeihez méltó uralkodóvá válik. 1608-ban Erdélybe utazott, és sikerült is Petki János kancellárt és a rendek nagyobb részét Báthory pártjára állítania, Báthory megválasztása és beiktatása után pedig a porta jóváhagyását és az ország háromévi adójának elengedését is megszerezte neki. Báthory Gábor uralkodása azonban nem váltotta be az őt megválasztók reményeit: pazarlásával és felelőtlen életmódjával elégedetlenné tette a városi polgárságot, Nagyszeben elfoglalásával maga ellen fordította a szász univerzitást, meggondolatlan hadjárataival veszélybe sodorta az országot. Bethlen Gábor kezdetben jó hatással volt a fiatal fejedelemre, aki szolgálatai elismeréséül tanácsosává, 1609-ben az udvari lovasság főkapitányává, azaz főgenerálissá és Hunyad vármegye főispánjává, 1610-ben Csík-, Gyergyó- és Kászonszék kapitányává nevezte ki. Erdély külső helyzetének megszilárdítása érdekében több diplomáciai küldetést teljesített, de részt vállalt a belpolitikai feszültségek megoldásában is. Ott volt a fejedelem mellett Szeben elfoglalásánál, elkísérte havasalföldi hadjáratba, részt vett a Radu Serban havasalföldi fejedelem elleni brassói csatában is, és ő hívta Báthori megmentésére a temesvári pasát. Kitartott a fejedelem mellett annak ellenére, hogy helytelenítette életmódját és politikáját, mert nem akarta pártütésével az ország romlását okozni. Amikor azonban 1611-ben a fejedelem a Habsburgokhoz való közeledés politikáját kezdeményezte, és hadseregét a törökök ellen gyűjtötte össze, Bethlen figyelmeztette a temesvári pasát a várható fordulatra. Levele azonban Báthory kezébe jutott, így kegyvesztetté lett, 1612 szeptemberében pedig a fejedelem már meg is akarta öletni. Ekkor Bethlen Temesvárra menekült, és nyíltan szakítva Báthorival, Mehmed beglerbéggel kötött szövetséget a fejedelem eltávolítására. 1613 áprilisának végén a fővezér a dívánban Bethlent Erdély fejedelmének nevezte, és május 1-jén Bethlen megkapta az írásbeli döntést is. Szkender pasa, Magyar Ogli Ali szilisztrai pasa, Sahin Giráj tatár kán, valamint a moldvai és havasalföldi fejedelmek utasítást kaptak, hogy Bethlent kísérjék el Erdélybe. 1613. október 21-én a kolozsvári országgyűlés felmentette Báthory Gábort, és október 23-án Bethlen Gábort választotta fejedelemmé.

Erdély fejedelme: Bethlen fejedelemsége önállóságát biztosította II. Mátyással szemben, de a Porta ellenében is, amelyet 1616-ban Lippa várának átadásával állított maga mellé. Központosított nemzeti államszervezet kiépítésére törekedett. Korszerű hadsereget szervezett nagyrészt zsoldosokból, továbbá szabad

hajdúkból és székelyekből. Mátyás király óta ez volt az első állandó magyar hadsereg. A harmincéves háború (német katolikus–protestáns) kitörése alkalmat adott arra, hogy megindítsa a harcot a Habsburgok ellen. 1619-ben, szövetkezve a cseh protestáns rendekkel, elfoglalta a királyi Magyarországot, s csapatai már Bécs alatt voltak, amikor Homonnai György Lengyelországból betörve hátba támadta, mire kénytelen volt visszavonulni. A besztercebányai országgyűlés 1620. augusztus 25-én magyar királlyá választotta, a csehek fehérhegyi veresége után azonban kénytelen volt a császárral béketárgyalást kezdeni. 1622. január 6-án a nikolsburgi békében lemondott a királyi címről, ennek fejében viszont megkapta a német-római birodalmi hercegi címet, valamint a hét felsőtiszai vármegyét és Oppeln-Ratibor sziléziai hercegségeket. Második Habsburg-ellenes hadjáratával 1624-ben újabb eredményt nem ért el, 1624. május 8-án a bécsi békében lemondott sziléziai birtokairól. Ezután kísérletet tett a bécsi udvarhoz való közeledésre, török elleni szövetséget ajánlott II. Ferdinándnak, ha kezébe adják az ország kormányzását és feleségül kapja Cecília Renáta Habsburg osztrák főhercegnőt (első felesége 1622-ben meghalt). Ajánlatát azonban elutasították.

Külpolitika – Széles Habsburg-ellenes nemzetközi koalíciót próbált létrehozni a nyugat-európai országok és a kelet-európai népek között. A protestáns hatalmakkal létesített kapcsolatainak megszilárdítására 1626. március 1-jén feleségül vette György Vilmos brandenburgi választófejedelem húgát, Brandenburgi Katalint, és 1626-ban belépett a protestáns hatalmak westminsteri szövetségébe. Ugyanebben az évben Ferdinánd elleni hadjáratában kiszorította Magyarországról Wallenstein seregét, de a külföldi segítség elmaradása miatt meg kellett kötnie a pozsonyi békeszerződést, amely lényegében a korábbi békekötéseket erősítette meg. További terveinek megvalósítását, amelyek svéd és orosz szövetségben a lengyel korona megszerzésére irányultak, 1629. november 15-én bekövetkezett halála akadályozta meg.

Belpolitika és gazdasági élet – Az ipar és a kereskedelem előmozdítására merkantilista jellegű gazdaságpolitikát kezdeményezett. Hatalmát nem az adózásra építette, hanem a fejedelmi hatáskör ésszerűbb kihasználására. Tovább fejlesztette a nemesfémbányászatot, külföldről jó szakembereket hívott be. A kereskedelmet fellendítette, jó pénzt veretett, és a sokirányú áruforgalmat úgy szabályozta, hogy letiltotta a legfontosabb árucikkek kivitelét – maga járt elöl jó példával a felvásárlásukkal –, hogy kedvezőbb áron tudják eladni külföldön, amikor hiány lép fel azokból.

Hitélet – Bethlen Gábor közel 30-szor végigolvasta a Bibliát. Életét és közéleti tevékenységét a rábízottak iránti felelősségteljes viselkedés jellemezte. Református fejedelemként a Szentírás ismeretének és igazságainak békés terjesztésére törekedett a más vallású és nyelvű alattvalói felé is: Anyagilag támogatta a katolikusok bibliafordítását (Káldi György), hozzájárult a Biblia és a kálvini tételek román nyelvre történő fordításához is. Országába külföldi iparosokat telepített (hitük miatt üldözött morva anabaptisták). Uralkodása alatt Erdély életét a béke, a nyugalom, a lelki és gazdasági építkezés jellemezte, amit nem értelmezhetünk másként, mint Isten áldásaként.

Művelődés – Gyulafehérvári udvarát politikai és művelődési központtá fejlesztette, ugyanitt 1622-ben református főiskolát is alapított. Támogatta a magyar diákok külföldi tanulmányait, főleg a polgári fejlődés élén járó Hollandiában és Angliában.

Halála és utódai:

Második házassága előtt unokaöccsét, Bethlen Istvánt szánta utódjának, neveltetéséről is ennek megfelelően gondoskodott.

Felesége, Brandenburgi Katalin, akit 1626 májusában a gyulafehérvári országgyűlés utódlási joggal ruházott fel (öccsével, Bethlen Istvánnal együtt), férje halála után csak néhány hétig ült a fejedelmi székben.

A kolozsvári Szabadság újság cikkének és a Wikipédia felhasználásával összeállította:

Németh Kornél

FIATALOK AZ IFIHÉTVÉGÉRŐL

„Remek hétvégét tölthettünk el Balatonfüreden. Jó volt újra látni néhány ifitagot, elszakadva a szürke hétköznapoktól. A hétvége lelki üzenete számomra: Nem kell félned, hogy mit gondolnak mások, ne mások véleménye számítson, csak Istené. Hiszen „Ha Isten velünk ki lehet ellenünk?”. Ha Isten miatt vetnek meg, akkor egy győztes vagy. Ha Isten miatt nevetnek ki, akkor egy győztes vagy. Ha Isten miatt nem hívnak egy társaságba, akkor egy győztes vagy. Hiszen mi a megbízhatóbb vélemény, egy emberé vagy az Istené? Sokat gondolkoztam ezeken a dolgokon, nekem mindig is nehéz volt megvallanom a hitem, pont ezekért a dolgokért, mert mit fognak ehhez szólni mások? Mi lesz, ha valaki emiatt nem lesz a barátom? Akkor ő azért nem lesz a barátom, mert Isten nem akarja. Ha megvallom a hitem másoknak, akkor fogom tudni, ki az, aki igazán mellettem van, ki az, akit Isten rendelt mellém, és ki az, akivel csak

„elvagyok”. Így fogok rátalálni azokra az emberekre, akik igazán számítanak majd.

Ám nemcsak lelkiekben volt kiváló hétvége. Kőszegi Pali gondoskodott róla, hogy szombaton bármi is legyen a vacsora, mind megegyük. Ugyanis szombat délután mindannyian örömmel indultunk 8 km-es túránkra, hazaérve már fáradsággal teli dőltünk az ágyunkba. Bár a látvány és a jó társaság miatt teljesen megérte.

Csak hálás lehetek Istennek ezért a hétvégéért!”

(Szanyó Boglárka)

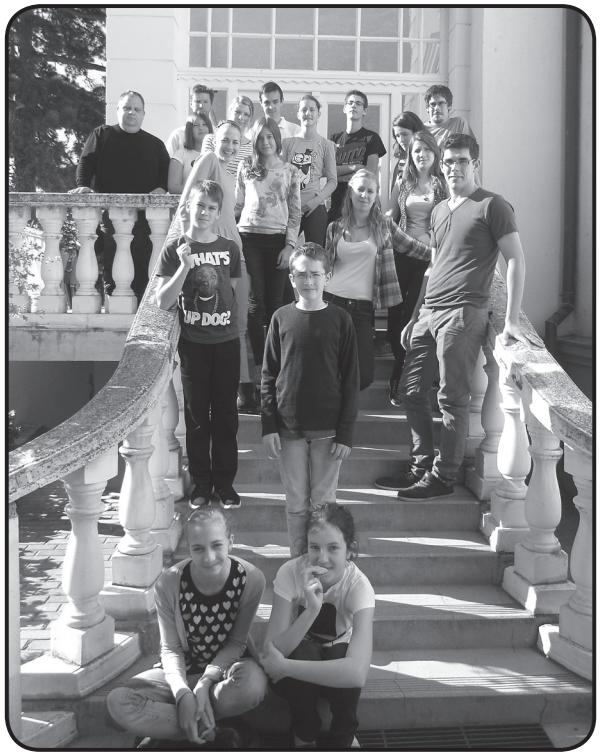

„Nekem ami először eszembe jut a hétvégéről, az Úr hatalmas csodája, hogy milyen gyönyörű nappal áldotta meg a szombati kirándulást, ami így olyan élményt nyújtott szerintem mindenki számára, ami elég nehezen múlható felül. Másodszor pedig, hogy ott rámutattak nekünk, hogy Istennek mindennél fontosabbak vagyunk.”

(Miklós Máté)

„Az idei ifihétvége nagy erőt adott nekem a tanév folytatásához. Úgy érzem, pont erre a témára volt szükségem, mivel májusban érettségizni fogok. Meg akartam felelni az összes tanárom és barátaim elvárásának is. Emiatt éreztem magamban nagy félelmet. Balatonfüreden azt az üzenetet kaptam, hogy Istent helyezzem előtérbe, hogy fontosabb legyen az, amit az Úr gondol rólunk, mint amit mások. Csak ő veheti le rólunk azokat a szürke pontokat, amiket ránk akasztottak (ahogy a Pancsinelló mesében is szerepel). Értékes vagyok számára és nem hagyja, hogy rossz irányba menjek tovább. Istennek köszönhetően gyönyörű időnk volt a kirándulás napján. Ebbel a nézőpontból még nem láttam a Balatont. Elképesztő, hogy a természet mennyire megváltoztatja az embereket. Szerintem többször el fogok látogatni erre a helyre.”

(Balla Edina)

EMLÉK

Öten voltunk testvérek, az ötvenes években jártunk általános iskolába. Nehéz idők voltak akkoriban, szegénységben, egyszerűen éltünk. Szüleink áldozatos életének köszönhetően azonban soha nem éheztünk és nem fáztunk. A téli tüzelőt minden nyáron előre beszerezték a szüleink.

Mi, gyerekek az iskolába mindig kétkét szelet margarinos kenyeret vittünk uzsonnára. Ritka eset volt, ha egy szelet sajt is került a két szelet kenyér közé. Mire eljött az uzsonnaszünet – mint minden egészséges gyerek –, kellőképpen meg is éheztünk, és mindig jóízűen fogyasztottuk el az uzsonnát.

Egy osztályba járt velem K. Berta. Ő az öccsével együtt vidékről került a városba. A szüleik halála után egy rokon családnál nevelkedtek.

A szünetben, amikor elővettem az uzsonnámat, Berta mindig kérlelt: – Adjál nekem is! Ilyenkor mindig letörtem egy darabot a kenyeremből és odaadtam neki. Otthon anyukámnak elmondtam, hogy Berta mindig kér az uzsonnámból, mert neki nem adnak a nevelőszülei. A saját gyerekeik kapnak uzsonnát, de Berta nem kap. Az iskolában mindenki tudta ezt. (Az öccse másik iskolába járt.) Anyukám megsajnálta a kislányt, és ezt követően minden nap dupla adagot adott nekem mondván, hogy az egyiket adjam oda Bertának. Ez így is történt, emlékezetem szerint hosszú időn át naponta hordtam neki az uzsonnát.

Az egyik húgom egy alkalommal jól megcibálta Berta egyik mostohatestvérének a copfját – gyermeki ésszel gondolkodva ő így akarta megtorolni Berta otthoni mellőzését.

Évekkel később – már felnőttként – találkoztam Bertával. Kissé meglepett az, hogy nagy örömmel üdvözölt. Pár percet beszélgettünk – már nem emlékszem, hogy miről. Később, már otthon gondoltam rá, hogy valószínűleg a régi uzsonnák emléke váltotta ki belőle találkozásunkkor a nagy örömet.

Anyukám már a Másik Valóságban, az Úrnál van. Sokszor gondolok rá, hogy mint élő hitű, Isten gondviselésében bízó asszony milyen tapintatosan, háttérbe húzódva tudott másoknak adni – a maga szegénységéből.

Szabó Tiborné

A kérdések kérdése

Felemelt fejjel
vár a Te néped.
Várja, hogy eljössz,
ahogy ígérted.
Jöttöd dicsőség,
öröm és béke.
De ha ma jönnél,
Készen lennék-e?

Túrmezei Erzsébet

BALATONFÜREDI CSENDESHÉTVÉGE

Nyáron részt vettünk a gyülekezeti nagytáborban a családommal. Mivel lelkileg és testileg feltöltődve jöttünk haza, úgy gondoltam, hogy legközelebb egy év múlva ismét elmegyünk. Aztán jöttek a szürke hétköznapok, a taposómalom, az ezernyi feladat és azt vettem észre, hogy a nagy feltöltődésnek már csak nyomai maradtak. A vasárnapi istentiszteletek és az esti elcsendesedések persze állandó alkalmak az Úrral való kapcsolatra, mégis alig vártam, hogy minél előbb el tudjunk menni egy gyülekezeti csendeshétvégére, de ne csak egy év múlva. Így jött Balatonfüred. A csendeshétvége helyszíne Füreden a Siloám szeretetotthon volt. Az épület egy 19. századi villa, ahonnan gyönyörű kilátás nyílik a Balatonra és Tihanyra. Az étkezés pedig szállodai színvonalú. Szóval ilyen környezetben hallgattuk az igét és tudtuk megosztani gondolatainkat. A hétvége fő témája a gyülekezetépítés volt. Először kissé meglepődtem, hogy milyen presbiteri gyűlésre jöttem, de aztán egyre jobban kezdett kibontakozni, hogy mi is az

Úr mondanivalója számunkra, illetve számomra. Az egyik ige: János 15,5, ami azt mondja: „Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni." Eddig úgy gondoltam, hogy termem a gyümölcsöt a családomban és a munkahelyemen, de az egyértelműen csak a csendeshétvégén lett nyilvánvalóvá, hogy a gyülekezetben is kellene teremni, és ez pedig a gyülekezeti szolgálat. És már meg is érkeztünk a gyülekezetépítés egyik pontjához. Sokkal többet lehetne vállalnom és vállalnunk, hiszen az aratnivaló sok, a munkás pedig kevés. Ez volt az egyik, amit Isten a szívemre helyezett, a másik pedig, ami szíven ütött, az az, hogy az igazi gyümölcs az Urat dicsőíti, hiszen – idézem – „az öndicsőítés férge megrohasztja a gyümölcsöt". Kedves testvérek, volt min gondolkodnunk, volt miről beszélgetnünk és van miért imádkoznunk. Végül szeretnék egy utolsó gondolatot megosztani a szolgálatról, ezt egy hívő isimerősömtől hallottam: „A szolgálat alapja az alázat, az alázat gyakorlása a szolgálat." Kívánom, hogy valamennyien így tudjunk részt venni a gyülekezet életében.

Cseténiné P. Nagy Orsolya

EGYSÉG, SOKSZÍNŰSÉG ÉS TOLERANCIA

Október 31. – a reformáció ünnepe. Nekünk, protestánsoknak kiemelkedő fontosságú dátum, sokszor talán mégis „beleszürkül ez a nap a hétköznapjainkba", ahogy Somogyi László nagytiszteletű úr fogalmazott előadásában.

Bencze András, a házigazda evangélikus lelkipásztor köszöntötte az istentisztelet kezdetén a templomot megtöltő gyülekezetet. Az ünnepen Somogyi László református lelkipásztortól hallhattunk előadást az egyház egysége és sokszínűsége témájában. A nagytiszteletű úr kiemelte, hogy protestáns egységünk alapja a hitünk közös forrása: a Szentírás – „A hit tehát hallásból van, a hallás pedig a Krisztus beszéde által." (Róma 10: 17) Hitben, reményben és szeretetben lehet valóságossá tenni az egységet. Van egy közös alap – de a különböző felekezetek másra helyezik a hangsúlyt. Az nem mindegy, hogy milyen hozzáállással fordulunk a másik felé; vajon a krisztusi attitűd van-e bennünk. Krisztus parancsa, hogy szeressük felebarátainkat, sőt ellenségeinket is. Korábban is voltak hitviták, ellenségeskedések, és ma sincs ez másképp – leginkább talán saját pozícióink féltése miatt. Ugyanakkor arra sem törekedhetünk, hogy egyformák legyünk, hiszen Isten maga sem akarja ezt – a teremtett világ sokszínű, és ez Isten ajándéka. Így kell elfogadnunk egymást, szeretettel viszonyulva a másikhoz. Azzal együtt, hogy amit a Szentlélek a szívünkre

helyezett, ahhoz ragaszkodjunk.
Az ezt követő igehirdetést Révész Lajos baptista lelkipásztortól hallhattuk a János 1: 29. alapján – „Íme, az Isten Báránya, aki hordozza a világ bűnét!”. Ennek kapcsán a Jézus szerinti tolerancia fogalmát járhattuk körül néhány gondolatban.
A tartalmas előadás és igehirdetés mellett az ökumenikus kórus szolgált az istentiszteleten gyönyörű énekekkel. Szebik Attila orgonajátékával, a Klucsik és a Végvári család pedig csengettyűjátékával, illetve fúvós hangszerek által megszólaltatott dallamokkal dicsérte Istenünket és örvendeztette meg a lelkünket. Nagyon szép verseket hallhattunk – Gyóni Géza költeményét *(Árny az éjszakában)* Konyeczki Tímeától és Gárdonyi Géza versét Szabóné Miklós Esztertől (ez utóbbihoz Bakonyi István irodalomtörténész fűzött bevezető gondolatokat).
Azt gondolom, az evangélikus templomban október 31-én összegyűlt testvérek számára ez a „szürke” hétköznap „színessé”, különlegessé és legfőképpen áldottá vált.

Ujváriné Császár Boglárka

„NINCS EMBEREM, DE VAN SZABADÍTÓM!”
Evangélizáció a Széchenyi utcában

Egy élő gyülekezet folyamatos épülésben van. Nem áll le az építkezés, az építőanyag korlátlanul rendelkezésünkre áll. Isten igéje a mi építőanyagunk, amely összeköti az élő köveket egyházzá, gyülekezetté. Milyen érték, hogy vannak ebben a gyülekezetben őszinte bizonyságtevők, akik alázattal vallanak a saját alkalmatlanságukról. Persze ezt akármelyikünk megvallhatta volna, hiszen ki lehet alkalmas Isten előtt? Azonban ezen az első estén Csókás Szabolcsnak jutott ez a konfesszió, hogy megadja az alaphangját az elcsendesedésnek és az önvizsgálatnak, hiszen őt is és evangelizáló testvérünket is Krisztus tette alkalmassá.
Ezt követően vendég-igehirdetőnk, Nagytiszteletű Berke Sándor tenkei lelkipásztor indította el a négy alkalomból álló evangelizációt. Az ige, amely alapján szólt a tanítás, a Jn. 5,1–16. versei voltak. Ismert evangéliumi történet a Bethesda tavánál fekvő nyomorultról, aki 38 éve várta a víz megmozdulását. Aki olyan esett ember, mint mi mindnyájan. Akinek nincs embere, de – ahogy igehirdetőnk vallotta – *„van Szabadítója.”* És a víz megmozdult, maga az Élő Víz mozdult meg, odahömpölygött hatalmával és elsodorta az emberekben bízó reménytelenség fájdalmát. Micsoda szabadulást hozott az Élet Vizének ereje, mely konok emberi gátakat szakított át.
Testvér, van embered! A te tökéletes Embered áll előtted, az egyetlen Isten, aki emberré lett. S ez megérintett minket minden alkalmon. „Az ige talál meg engem” – hirdette prédikátorunk. Valóban ünneppé vált az este és otthonná a templom, ahogyan Sándor testvérünk szólt erről. Igen, az „irgalom házában” érezhettük magunkat. Elhangzott, a farizeusok a templomban ünnepeltek és üres volt az ünneplésük. Ez a kegyelemre szoruló ember és társai nem tudtak a jeruzsálemi szentélyben ünnepelni, mégis felkavarodott a víz, de nem a Bethesda tavában, hanem közvetlen e nyomorult ember mellett. Az elesettekhez ment Jézus ünnepelni és nem a képmutatók táborához. Az evangelizáción magam is úgy éreztem, hogy mellettünk is felkavarodott a víz és meg is lehetett benne merítkezni. Szolgálónk szájából így hangzott az ige: *„Akarsz-e meggyógyulni?”* A köztünk járó Lélek tanított minket tovább és kérdezte, s most is kérdi: *„Tudod-e, hogy beteg vagy? Akarsz-e meggyógyulni?”* És torkomat feszítette néma kiáltásom: *„Igen, akarok!”* Bátran írom ide helyettetek is: *„Uram, akarom, szabadíts meg!”* Ezek után csendesedjünk el, mossuk meg arcunkat az értünk felkavarodó Élő Vízben és meggyógyulva várhatjuk közeledő ünnepünket, hiszen emberünk nincs, de született nekünk Szabadító, s Ő így szól: *„Kelj föl, vedd az ágyadat, és járj!”... „Íme, meggyógyultál, többé ne vétkezz, hogy valami rosszabb ne történjék veled.”*

Demjén István

Ünnep van, karácsony!

Ünnep van, karácsony!
Pompás fényei átrohannak az egész világon.
Ünnep van, karácsony!
Gyermek és felnőtt várja, hogy csodát hoz.
S a csoda megszületik jászol melegében.
Megváltó Ő, sugárzó szépségben.
Megbocsájtó szeretet, kérlek öleld át
gyarló népedet.
Drága, kedves puha bársony, melegítsd fel
a kiégett szíveket!
Ajándék vagy Te, a legnagyobb lehetőség,
a lehetetlen felett.
Legyőzni a vaksötétet egyedül nem lehet,
csak veled, csak veled.
Dicsőség hát az Atyának, s születése napján
szeretett Fiának!
Ki elhozta az új életet, mely az örök élet
felé vezet, mert szeret, önzetlenül szeret!

Szabóné Takács Éva

„… KRISZTUS SZERETETE SZORONGAT…” (2Kor. 5,14)

Krisztus által vezérelt belső kényszer vezetett arra, hogy e gondolatokat megosszam a kedves testvérekkel és köszönetet mondjak sokuk imádságáért.

Isten szeretetét földi életünkben állandóan érezhetjük, ha van rá fülünk és szívünk. Amikor örömeink vannak, akkor is, amikor nehézségek vannak, akkor is, mert tanít általuk.

Egy rossz döntés következtében veszélybe került az otthonunk, ami több esztendőn át készült sok munkával, fáradsággal. Közel két évig voltunk kilátástalan helyzetben, emberileg nézve. Csak az imádság adott reményt. Tapasztalom azonban, hogy hívő életemet át-átjárja a türelmetlenség, pedig kapom az ígéreteket, a biztatást a Szentírásból.

Az Úr azonban jobban ismeri a szükségeinket, s amikor semmi másba, csak Belé kapaszkodunk, és amikor Ő látja elérkezettnek az időt, kinyújtja kezét és felemel. Isten üzent az ő igéje által: „… az Úr házat épít néked.” (1Krón. 17,10). Az elveszett otthon helyett új otthon ígéretét kaptuk, és a lélekben eluralkodó békesség bizonyossággal töltött el. Ezt megpecsételte egy másik gondolat: „Isten már túl sokat fektetett beléd ahhoz, hogy hagyja az életedet romba dőlni.” (Mai Ige). Azokban a napokban érezhető volt, hogy árad Felülről az áldás családi és önzetlen baráti segítség formájában.

Rendbe akarja hozni az életünket, az életemet, ha engedek Neki, de ettől sokkal jobbat készített nekem az ő Fia által.

Ezért a nagy szeretetért szeretnék hálát adni, amely megtestesült az Úr Jézusban, s közénk jött karácsony éjjelén. Dicsőség érte Istennek!

Matyi Enikő

SZERETETBEN SZOLGÁLNI

Gondolatok a férfinap kapcsán

„Kitartó vagyok a férfinapok szervezésében, mert megélhetem, hogy bár különbözőek vagyunk, eltérő a véleményünk és meglátásunk, mégis képesek vagyunk egységre jutni.” – fogalmazta meg a szervező csapat egyik tagja. Ennek az egységnek a létrejötte magában hordja az áldások kezdetét.

Amint az advent megelőzi a karácsonyt, úgy a férfinapot is megelőzte a szervezők csapatának heti rendszeres találkozása. A négy alkalmon egymásnak feszültek a nézetek, érvek, kérdések. Ahogy gyűrtük egymást, Isten is formált bennünket. A következő igazságok segítettek, hogy beszélgetésről beszélgetésre közelebb kerüljünk célunkhoz: szeretnénk Krisztus testének hatékonyabb tagjává válni.

Ahhoz, hogy a test hatékony, értelmes és erőteljes legyen, az szükséges, hogy a gyülekezet tagjai jól ismerjék egymást és így képesek legyenek egymást szolgálni.

Egyikünk sem tud önmagában hatékonyan működni, szükségünk van egymásra. Egyikünk sem fontosabb a másiknál, még akkor sem, ha valakinek feltűnőbb vagy jelentősebb feladata van Krisztus testében. Alázatosságot kell magunkra öltenünk és arra gondolni, hogy annak kell a legalázatosabban szolgálnia, akinek a legnagyobb a felelőssége. Ezekre tekintettel a következő igehelyet választottuk a XVI. férfinap vezérfonalául: *„Mert ti testvéreim szabadságra vagytok elhívva..., szeretetben szolgáljatok egymásnak. Mert az egész törvény ebben az egy igében teljesedik be: »Szeresd felebarátodat, mint magadat.«” (Gal. 5,13–14).*

Bár mindenkinek szolgálnia kell a másikat az életben maradáshoz, és bár mindnyájunknak bűnös a természete, mégis van egy útja az egymás szolgálatának, amely szabaddá tesz. Ez kielégítő és tartós kapcsolatokat tud teremteni. Ez a szeretet útja.

Isten családja tagjaként az összes joggal és kötelezettséggel szolgálnunk kell a többi tagot. Mi mindnyájan egymás szolgái kell, hogy legyünk. Ha egymást szeretetben szolgáljuk, akkor igazi szabadságot találunk Jézus Krisztusban. Legmélyebb szükségleteink is kielégítődnek. Nem használjuk ki egymást, nem kell szerepeket játszanunk. Egymással való kapcsolatunk igazán kielégítő lehet és tartós. Ez az igazi szabadság.

A „szeretetben szolgáljatok egymásnak” ige tükrébe betekintve megrendített bennünket, mennyire összekapcsolódik a szolgálat és a szeretet.

A testvéri közösség létrejötte nem magától értetődő. Nekünk kell beleadnunk szorgalmunkat, gondosságunkat, személyes felelősségünket,

hogy a közösség igazságban, egységben, békességben, és szeretetben felépülhessen. Meg kell tehát vizsgálnunk, hogy milyen tulajdonságokra van a hívő embernek szüksége ahhoz, hogy szeretet és egység uralkodhasson a közösségben. Alapjában véve csupán egyetlen tulajdonságra van szükség, és ez az **„agapé”**, Jézus Krisztus szeretete bennünk. A szeretet a keresztyén közösség lényege, ez az a habarcs, ami összetartja az élő templom köveit. Ez a szeretet, az agapé nem érzések vagy lelki felbuzdulás dolga, hanem sok olyan kiváló tulajdonságban jut kifejezésre, amelyek alapvetőek a közösségi élet számára. Ezek közül a főbbek: hűség, őszinteség, felelősség, együttműködés, türelem, megbocsátás, humor.

A szeretet szolgálat nélkül csak érzelem, bizsergés, egy kis romantika, egy szó csupán.

A szolgálat szeretet nélkül csak kötelességteljesítés, hol ridegen, hol kevésbé ridegen eleget téve a kötelességnek. Egyik a másik nélkül bizony nem teljes és nem is ér sokat.

Ezt a két szót Jézus Krisztus szíve parancsára az ősgyülekezet kapcsolta egybe. Volt Jézus előtt is szeretet a földön: az erósz és a filia. Az agapét, az annak ellenére való szeretetet Jézus hozta erre a földre. Volt szolgálat Jézus előtt is, papi szolgálat: véres áldozatot mutattak be, eleget tettek a törvénynek, létezett katonai szolgálat, de ezt a két szót soha sehol Krisztus előtt nem kapcsolták össze.

Ezt a nagy feladatot kell nekünk is felvállalnunk, ha élni akarjuk az igét: „szeretetben szolgáljatok egymásnak”. Igen, sokszor gondoljuk, hogy ez lehetetlen, nincs ennyi időnk, erőnk, alkalmunk, igei képzettségünk. De a szeretet szolgálatára pontosan az tesz bennünket alkalmassá, hogy átéljük: nem vagyunk alkalmasak.

Kérdések és újabb kérdések jellemezték a XVI. férfinapra való felkészülésünk együtt töltött idejét. Hol? Kinek? Mikor? Hogyan szolgáljak? Tele vagyunk bizonytalansággal, ha ezekre a kérdésekre keressük a válaszokat.

A lelki növekedés két fontos feltétele a közösség és a szolgálat. Az ige és az imádság az Istennel kapcsol össze, a közösség és szolgálat egymással. Aki Isten gyermekévé lett, az testvéreket is kapott és csak velük együtt növekedhet. Magányosan nem lehet növekedni a hitben, nincs Robinson-kereszténység. Aki egészségesen akar fejlődni a hitben, annak legyenek olyan lelki testvérei, akikkel személyes kérdéseit is őszintén megbeszélheti, akikkel kölcsönösen tudják egymást erősíteni. Fontos, hogy testvéreim között merjek megnyílni, fokozatosan bízni a többiekben.

Ne szégyelljem a hitemet, a kereszténység nem magánügy. A közösség gyakorlására idő kell, de megéri rászánni. El kell fogadnunk a testvéreket, a családtagjainkat sem magunk választottuk meg. Alázat, szeretet, készség a megbocsátásra – ez mind a feltétele a jó közösség létrejöttének. Ez tartja frissen és erősíti a hitünket, mint ahogyan egy fahasáb is csak akkor lángol, ha együtt ég a többivel. Ha kivesszük a tűzből és félretesszük, előbb-utóbb kialszik és elhamvad.

Milyen lelkület jellemezze a szolgálatunkat?

A szolgálat nem alantas tevékenység, hanem az Úr Jézus munkájában való részvétel. Ő nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy Ő szolgáljon. Aki tehát szolgáló lelkülettel él, az a legjobb társaságban van: Jézussal együtt. A szolgálat nem alkalmi tevékenység, hanem életstílus. Isten gyermeke mindig kész Atyja parancsát teljesíteni, s mindig észreveszi a számára elkészített feladatokat. Jézus egész földi élete szolgálat volt. Aki Jézusnak szolgál, az nem valamit ad neki, hanem önmagát adta oda már előbb. Ezért kész az ember bármilyen áldozatra, mert ha magamat odaadtam, akkor már semmi sem drága. Jézus szolgálatának lényege: mindig fontosabb a másik, mint én. Nem helyet foglalok, hanem hellyel kínálok másokat – a házasságunkban, a családunkban, a gyülekezetünkben, az idegenek között. Ha embereknek szolgálunk, az akkor is az Úrnak végzett szolgálat.

Az irgalmas ember nem személyválogató. Egyetlen motivációja, hogy szükség van rá és soha nem mérlegeli, megéri-e, visszakapja-e azt, amit adott. Az tud igazán irgalmas lenni másokhoz, aki tudja, milyen irgalmasságot kapott Istentől. Nem önmagától nagylelkű és áldozatkész, csak továbbadja, amit kapott. A hívő ember tudja, hogy ezeket a feladatokat Isten készíti el a számára (Ef. 2,10). Hogyan segített az irgalmas samaritánus? Meglátta és megszánta a bajba jutottat. Gyakran meg sem látjuk azokat, akik segítségre szorulnak. Vagy azért, mert túlságosan el vagyunk foglalva önmagunkkal, saját gondjainkkal, vagy azért, mert meg sem akarjuk látni a segítségre szorulót, nehezünkre esik segíteni. Milyen sok hiábavalóságot és rosszat akarva akaratlanul észreveszünk! Meglátjuk-e azokat – akár a családunkban –, akik bajban vannak és ránk várnak? Minden ember nyomorúságán nem tudunk segíteni, de akit Isten elénk vezet, azért már felelősek vagyunk. Észreveszem-e azokat, akiken nekem kell segítenem?

Milyen legyen a hozzáállásunk a szolgálathoz?

Miután az irgalmas samáriai meglátta az összevert embert, megállt és lehajolt hozzá. Mindkét mozdulat nehezünkre esik.

Megállni azért nehéz, mert rohanunk. Szorítanak a határidők, nem akarunk lemaradni a versenyben, hajszol a kötelesség, a megélhetés, a munkaadónk. A samaritánus is sietett úti célja felé, s időt veszített azzal, hogy segített, időt szánt arra, akiért felelősséget érzett. Mi szánunk időt a házastársunkra, a gyerekeinkre, az idős szüleinkre, az unokáinkra, a

beosztottjainkra és a lelkünk, hitünk táplálására?

Mivel a sebesült a földön feküdt, le kellett hajolni hozzá. Az irgalmas ember nem leereszkedik, hanem lehajol. Aki leereszkedik, az a másikat alázza meg, aki lehajol, önmagát. Az tud lehajolni, aki nem tartja magát különbnek másoknál. Aki tudja, adósa lett az Istennek és mindenkire úgy néz, én tartozom neki, nem ő nekem. Aki le szokott térdelni Isten előtt, annak könnyebb letérdelnie sebesült felebarátja mellé is.

A Biblia különbséget tesz az Úr házának való szolgálat és az Úrnak való szolgálat között. (Ez. 44) Az Úr házának való szolgálat során jelenik meg a kísértés, hogy az ember tulajdonképpen önmagának szolgál. Van, aki szeret tevékenykedni, buzgólkodni. Egyfajta közösségteljesítés ez, a jó lelkiismeret keresése, a kisebbrendűség érzésének kompenzálása, a fontosság, a nélkülözhetetlenség elérése, a dicséret és elismerés learatása.

Az Úrnak való szolgálat gyakran rejtett, nem látványos, nem is tud róla senki. Mindig lemondással jár, mert az alatt semmi láthatóan „hasznosat" nem végez a hívő, mégis közben megerősödik és bizonyosságot vesz, hogy ő Isten gyermeke. Ettől fosztja meg magát az, aki nem szolgál az Úrnak, mindig csak az Úr házának.

Mi akadályozhat bennünket a szolgálatban?

Áldást és életet mindnyájan csak Istentől kaphatunk. A feltétele az, hogy egyetértésben éljünk. Miért nehéz a testvéreknek így élniük? Egyrészt mert a testvérét nem maga választja meg az ember, hanem kapja, másrészt mert vetélytársnak tekintjük egymást. Az egyetértés akadálya, hogy úgy érezzük, a másik tartozik nekünk. Követelünk figyelmet, törődést, gyengédséget, szeretetet, tiszteletet. Elismerést várunk, számon tartjuk egymás adósságát, egyre inkább szembekerülünk egymással. Így elmarad az áldás, egyre szegényebb lesz az életünk.

Vannak, akiknek az életében nincs egészséges lelki növekedés, és „kiskorú" keresztények maradnak. Ők azok, akiknek eltompult a hallásuk, restek lettek a hallásra. Aki önmagával van tele, az nem nagyon érdeklődik mások sorsa iránt. Aki mindig csak a saját bajaival foglalkozik, annak nincs figyelme a másik nehézségeire. Lehet az ok fizikai fáradtság is, de gyakrabban lelki közöny vagy éretlenség, amikor valaki képtelen igazán figyelni a másikra, őszinte érdeklődéssel kérdezni, közbeszólás nélkül végighallgatni. A nagykorú keresztény Istenre figyel és másokat is szeretettel, türelemmel, megértéssel hallgat. Jézus Krisztus is így tette mindenkivel, segített kimondani a kimondhatatlant, kérdésekkel bátorította a gyengéket, ellankadtakat.

Kérjünk Istentől nyitott szívet és fület, hogy érdemes legyen szeretteinknek megnyílniuk előttünk és odahallgatásunkban megérezzék az őszinte szeretetet és elfogadást.

A szolgálati területek közül a gyülekezetben végezhető szolgálatokra szűkítettük a férfinap témáját és abból is egymás építését emeltük ki. „Hogyan erősítsem kapcsolataimat a gyülekezet tagjaival?" Ez a kérdés várt ránk vasárnap délután. Kíváncsiak voltunk, hogy abban a gyülekezetben, ahol jól működik ez a terület, mit tettek és hogyan. Erről négyen tettek bizonyságot.

A kiscsoportos beszélgetésen négyen osztottuk meg egymással gondolatainkat. Csoportvezető nélkül, szabadon, figyelemmel hallgatva a másikat voltunk közösségben, egymást építve. Távlati célunk egy olyan kapcsolati háló felépítése, mellyel a közösség igazságban, egységben, békességben, szeretetben, hatékonyabban működhet.

Cseri Kálmán is így biztat: Aki egészségesen akar fejlődni a hitben, annak legyenek olyan lelki testvérei, akikkel személyes kérdéseit is őszintén megbeszélheti, akikkel kölcsönösen tudják egymást erősíteni. Fontos, hogy testvéreim között merjek megnyílni, fokozatosan bízni a többiekben.

Visszajelzések:

„Szeretem a lelki alkalmakat, ugyanakkor a családtól veszem el az időt, főleg hétvégén. Mi csak hétvégén lehetünk együtt, mint teljes család."

„Ez a gyertyás beszélgetés egy nagyon jó ötlet, használjuk is!"

„Jó volt ott lenni, de fiatalok alig voltak, pedig a „csőszi példából" nekik kellene építkezni fizikailag, lelkileg."

„Mindenki fontosnak tartotta a szorosabb, gyakoribb kapcsolatot testvérek között, egymás életének, munkájának, szakértelmének megismerését. Hála az Úrnak, vannak olyan testvérek, akikben van bátorság és kezdeményező kedv."

„Úgy érzem, gyümölcsöző lesz az elmúlt alkalom és valóban nyíltabb, őszintébb és egymás felé fordulóbb lesz a közösség. Persze ehhez mindannyiunknak kezdeményezőbbnek kellene lenni."

„Az alkalom családias volt, őszinte, tárgyilagos, jól szervezett. Én személy szerint örülök, ha nem a mi gyülekezetünkből jönnek szolgálók, hitelesebbnek tűnik a bizonyságtételük."

„Én úgy látom, egy közösségen belül sok ember már bizalmatlan, előítéletes a másik felé, akit régóta ismer, tőle nehezebben fogad el tanítást, bizonyságtételt."

„Mint alkalom, tökéletes volt arra, hogy egymással beszélgessünk, így valóban sokat megtudhatunk a másikról, és összekovácsolódhatunk. Folytatnunk kellene."

„A kötött liturgiát felülírhatjuk interaktivitással, hiszen egy ilyen alkalom az egymás és Isten megismeréséről szól. Pozitív, hogy a négy fős beszélgetéskor az egyes testvérek jobban megnyílhattak."

„Idő kell ahhoz, hogy igazi testvéri közösségbe kerüljünk egymással. A

három óra, amit együtt töltöttünk, arra jó, hogy a másik ember felé nyitni tudjunk és jelzéseket adjunk és fogadjunk a másik gondjával és nehézségeivel kapcsolatban."

„Ennek a generációnak kell megmutatni, hogy összefogással, egymásban bízva és az Úr kezébe téve minden dolgunkat lehet egy élő közösséget felépíteni és azt tovább vinni."

Köszönetnyilvánítás:

Hálás vagyok a lehetőségért és a segítőtársakért, a háttérmunkáért és azokért az együttműködő testvéreimért, akikkel együtt vihettük ügyünket Jézus elé. Bizalommal tekintek továbbra is Rá.

Köszönettel:

Nagy Miklós
Maroshegy gondnoka

Irodalom:

Gyökössy Endre: Szeretet mindenek felett, Szent Gellért Kiadó, Bp. 2012.
G. Robinson–S. Winward: Keresztyén életvitel, Evangéliumi Kiadó, Bp.
Gene A. Getz: Építse egyik a másikat, KIA, Bp, 1996.
Cseri Kálmán: A kegyelem harmatja, Harmat kiadó, Bp., 2011.

ADVENTI JÓTÉKONYSÁGI EST

„És az Ige testté lett és lakozék mi közöttünk..." (János 1,14)

Az Adventi Jótékonysági Estünk a városunkban immár hagyománynak számít, hiszen ebben az évben nyolcadik alkalommal került megrendezésre. Az Advent a várakozás időszaka, vágyakozunk a jóra, vágyakozunk a szeretetre. Szeretnénk az elesett emberekkel jót cselekedni, a családunknak, szeretteinknek örömet szerezni. Felerősödik a vágy bennünk, hogy jobbak legyünk, egymást szeressük úgy, ahogy a Jóisten is szeret bennünket. Szívből örvendtünk, hogy ezen a szép adventi estén ismét együtt ünnepelhettünk a Kárpát-medencében élő magyar testvéreinkkel, akik között többen távolabbról, Csíkcsicsóból, Pusztináról érkeztek hozzánk. Ezen az estén valamennyi fellépő vendégünk bizonyságot tett arról, hogy nem hagyjuk magára a másikat, felelősséggel tartozunk egymásért, s ha kell, ezer kilométerről is eljövünk, hogy segítsük egymást, hiszen összetartozunk.

Ebben az évben a *beregszászi katolikus templom* felújítására és a Kárpátaljai Református Egyház gondozásában levő *beregszászi Anya- és Csecsemőotthon* működtetésére, krízisközpont kialakítására tartottuk az Adventi Jótékonysági Estünket. A gótikus római katolikus templom Beregszász egyik legrégebbi épülete, melynek alapítása a XII. századra tehető. A templom tatarozása, felújítása folyamatban van, s az est bevételével mi is hozzájárulhattunk ahhoz, hogy a város legszebb temploma talán még az eddigieknél is szebb lehessen.

A *beregszászi Anya- és Csecsemőotthont* az egykori gróf Schönborn Károly kastélyának az udvarán levő romos épületből alakították ki. Az udvaron levő épület felújítását nagyrészt sikerült befejezni, de a működtetése még további munkálatokat igényel. Nagyon sok áldott állapotban lévő, kisgyermekes fiatal anya él ezen a környéken, akik szegénységük vagy más ok miatt a gyermekükkel az utcára kényszerülnek, s az otthon őket kívánja befogadni. Távolabbi céljuk egy krízisközpont kialakítása ezen a helyen.

Az Adventi Jótékonysági Estünk műsorvezetőjeként köszönthettük ezen a szép estén ismételten Jónás Sándort, a hírTV műsorvezetőjét.

Az est a Nemzeti imánkkal vette kezdetét, az *Ars Musica Vegyes Kart*, a *Ciszterci Szent István Gimnázium* és a *Talentum Református Általános Iskola* kórusát a *MH Légierő Zenekara kísérte.*

Ezt követően *Spányi Antal* megyés püspök úr megnyitotta az Adventi Jótékonysági Estet. Köszöntő szavaiban többek között elmondta, hogy az Advent részben a felkészülés ideje, részben annak az ideje, hogy jót tegyünk, mert jót tenni jó, másokat segíteni, másokat támogatni jó.

Majd *Takács Bence* előadóművész – a közszolgálati tévé műsorvezetője – megható szavai, gondolatai következtek a nemrég elhunyt *Ferencz Éva* Magyar Örökség Díjas énekművészről, akit örökre szívünkbe zártunk, aki nélkül korábban elképzelhetetlen volt az Adventi Jótékonysági Estünk. Bennünk élnek imádságai, varázslatosan szép

dalai. Ezután *Kobzos Kiss Tamás* – aki rendszeresen együtt lépett fel Ferencz Évával, együtt szolgáltak Isten dicsőségére – dalban emlékezett Évától.

Az Adventi Jótékonysági Est *Beregszászi Olga és a MH Légierő Zenekara* gyönyörű szép műsorával folytatódott. A kitűnő MH Légierő Zenekart Katona János alezredes, főkarmester vezényelte.

Beregszászi Olga Kárpátalján, Beregszászon született. A MOM (Budapest) Kulturális Központban évek óta hatalmas siker övezi a *Száz perc száz emberért* című jótékonysági koncertjét, mely előadásból származó adományokat a művésznő személyesen juttatja el évről-évre Kárpátaljára, Beregszászra a legrászorultabb idős emberekhez, nagycsaládosokhoz. Vallja*: „a szeretet a legnagyobb ajándék. És ez mikor is lehetne igazabb, mint éppen Karácsonykor, s milyen jó lenne, ha kitartana egész évben."* A műsor folytatásaként az Ars *Musica Vegyes Kar* nagyon szép karácsonyi dalokat énekelt *Szabó Adrienn* karmester vezényletével, és két tételt hallhattuk Esterházy Pál Harmonia Caelestis című zeneművéből a *Ciszterci Szent István Gimnázium* kórusának tolmácsolásában *Molnárné Rádli Margit* karmester vezényletével. A továbbiakban *Konyeczki Tímea* – a Ciszterci Szent István Gimnázium 12. osztályos tanulója – nagyon szép előadásában hallhattuk *Csoóri Sándor Anyám szavai* című versét. Majd Liszt Ferenc *h-moll balladáját* következett *Beeri Barnabás,* a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem harmadéves növendékének kiváló zongoraelőadásában, aki több hazai és nemzetközi zongoraverseny résztvevője, számtalanszor első helyezést ért el. Az Adventi Jótékonysági Estünk első része *Bodrogközi táncokkal* záródott, melyet az *Alba Regia Táncegyüttes Ifjúsági Csoportja* adott elő, óriási sikerrel. Csoportvezetőjük Majorosné Szabó Veronika és Majoros Róbert voltak.

Az est második része *Boncsér Gergely* operaénekes és *Bordás Barbara* énekművész gyönyörű szép előadásával kezdődött. Boncsér Gergelyt már régi kedves ismerősként köszönthettük, aki a Magyar Állami Operaházban rendszeresen fellép és 2009 óta a Budapesti Operettszínház bonvivánja. Bordás Barbara az Operettszínház primadonnája 2009 óta, s ebben az évben az Operettszínházban az évad operettszínésznőjeként ismerték el tehetségét. Majd hallhattuk *Kósa Johanna* nagyon szép előadásában *P. Papp Asztrik Székelyország* című versét. Kósa Johanna a csíkszeredai Márton Áron Gimnázium X. osztályos tanulója, aki a gyulafehérvári egyházmegyében az elmúlt évben római katolikus vallás olimpiászon első díjat szerzett, valamint a Sapientia Erdélyi Magyar Tudományegyetem által megszervezett Laborkukac Diák vetélkedőn egy három fős csapat tagjaként szintén első díjat szerzett. Ezt követően hallhattuk a pusztinai *Mátyás Mónika* és *Kovács Krisztián* szintén nagyon szép előadását. Mátyás Mónika az Eszterházy Károly Főiskola ének-zene és az egri Hittudományi Főiskola hittan szakán a mesterképzés utolsó félévét végzi, Kovács Krisztián pedig a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem másodéves hallgatója. Előadásukban többek között Szent István dicséretéről énekeltek, furulyán Kovács Krisztián kísérte Mátyás Mónika énekét. Majd az *Énekmondó Együttes* előadásában gyönyörködhettek az est résztvevői. *Vakler Anna* népdalénekes a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem tanára irányításával *„Hallottad-e hírét Bereg vármegyének"* címmel beregi népdalokat adott elő.

Ezután *Takács Bence,* a közszolgálati tévé műsorvezetője, előadóművész meghatóan szép tolmácsolásában hallhattunk *Ady Endrétől* és *Sík Sándortól* verseket. Takács Bence előadóművész a műsorvezetés mellett, több helyen tanít és önálló esteken, rendezvényeken mondja el verseit. Majd *Kobzos Kiss Tamás* gyönyörű szép előadása következett, karácsonyi dalokat énekelt kobozkísérettel. Számtalan elismerésben részesült, többek között megkapta a Magyar Köztársasági Arany Érdemkereszt, Magyar Művészetért Díj, Magyar Örökség Díj, Óbuda Kultúrájáért Díj és 2011-ben pedig a Liszt Ferenc Díj kitüntető címet. Befejezésül Béres Mersétől „Erdélyi dallamok zongorára" című nagyon szép népdalgyűjteményét, feldolgozását hallhattuk kitűnő előadásában, melyet édesapjának komponált zongorára születésnapja alkalmából.

Az ünnepi műsor befejezéseként Dr. Huszár Pál világi főgondnok – egyben a Kárpátaljai Református Egyház főgondnokának a képviselője volt a mai estén – megköszönte, hogy itt lehetett az Adventi Jótékonysági Esten Ézsaiás próféta szavaival: „De a kik az Úrban bíznak, erejök megújul, szárnyra kelnek, mint a saskeselyük, futnak és nem lankadnak meg, járnak és nem fáradnak el!"

Megtiszteltetésként élte meg, hogy ezen a jeles alkalmon részt vehetett és helyettesíthette Nagy Béla főgondnok urat, aki sajnos nem tudott eljönni. Elmondta, mikor megkérte Nagy Béla főgondnok úr, hogy vegyen részt az Adventi Jótékonysági Esten, természetesen igent mondott, hiszen neki is szívügye Kárpátalja. Úgy gondolja, hogy az elszakított területünk magyarsága ott él a legszerényebb körülmények között és akkor nagyon finoman fogalmazott. De élni akarnak, s mi a Kárpátaljai Testvéreink hitéből meríthetünk, tanulhatunk. Többször is járt Kárpátalján, s mindig hitben gyarapodva térhetett haza. Azt a mélységes istenhitet, azt a mélységes odaadást nagyon kevés helyen lehet megtapasztalni. Ezek a testvéreink rászorulnak a mi segítségünkre, az

államunk segítségére, hiszen felelősséggel tartozunk egymásért. Hittel vallja, akkor lesz igazi Advent, ha meg tudjuk lelkünkben valósítani, hogy „A völgyből domb legyen, Hegycsúcs a mélybe szálljon, Hogy útja készen álljon, Ha Krisztus megjelen." (312. Zsoltár) Ilyen Adventet kíván a saját és a Kárpátaljai Testvérei nevében is az est résztvevőinek, kívánja, hogy a Megváltó születése ünnepének fénye és melege járja át valamennyiünk szívét, így készüljünk az ünnepre.

Ezután *Somogyi László* lelkészi elnök befejezésül a 136. zsoltárt idézte: *„Adjunk hálát az Úrnak, mert kegyelme örökké tart, Adjatok hálát az istenek Istenének, Mert kegyelme örökké tart, Magasztaljátok az uraknak Urát, Mert kegyelme örökké tart, Nagy csodákat művel egymaga, Mert kegyelme örökké tart."* Zárógondolatként elmondta, csodálatos nemzet és végtelenül gazdagon megajándékozott nép, melynek tagjai lehetünk. Rengeteget kaptunk ma este is Kárpát-medence magyarságának gazdag értékeiből versben, táncban, zenében, dalban, melyek lelkünk legmélyét érintették. Hittel vallja, biztos abban, hogy az Advent Ura megsegíti nemzetünket, s a mi Urunk az, akitől kaptuk azt a rengeteg ajándékot, ami bennünk van, s ami közöttünk van, s amiért végtelenül hálásak vagyunk. Egyedül Istené a Dicsőség! Soli Deo Gloria!

Prekrit Judit

ADVENTI KONCERT

A béke, a nyugalom, az elcsendesedés időszakát jelentő karácsony közeledtével egyre több közösség nyújt segítséget az elmélyült pihenéshez. Erre nyílott lehetőség december 1-jén, amikor 3 kórus: az Ars Musica Vegyes Kar (Karnagy: Szabó Adrienn), a Vox Mirabilis Kamarakórus (Karnagy: Zemlényi Katica) és a Capella Regia Kamarakórus (Karnagy: Szebik Attila) vezetői összedugták a fejüket, megragadták a lehetőséget és egy szép koncertet terveztek. Elmélyült és részletekbe menő előkészítés és közös próbák után 2013. december 1-jén vasárnap 18 órakor került sor a koncertre a nagyon jó akusztikai adottságokkal rendelkező Budai úti református templomban. A kiválasztott művek szükségessé tették egy zenekar létrehívását is. A karnagyok és a hozzájuk csatlakozó Szabó Balázs zenetörténész a fehérvári kötődésű fiatal hangszeres zenészekből egy 25 fős zenekart szervezett, a Capella Regia Kamarazenekart, ahova a tagok örömmel és nagy odaadással csatlakoztak. Ugyancsak szükség volt énekes szólistákra, akiknek felkérését Zemlényi Katica vállalta magára. A szervezés sikerült, így a koncert kezdetén a jelentős számú (mintegy 60 fős kórus és 25 fős zenekar) közreműködők mellett több mint 200 fő érdeklődő hallgatta Berze János református lelkipásztor köszöntő szavait, igemagyarázatát. Ezt követően Szabó Balázs zenetörténész a rá jellemző lelkesedéssel és bámulatos tárgyi tudással ismertette röviden a műveket.

A koncertet az Ars Musica Vegyes Kar kezdte, akik Young Alleluja című művével adták meg az örömünnep alaphangulatát. Ezt követően a Vox Mirabilis Kamarakórus egy Rutter művet énekelt. Mozart Laudate Domine című művét már az egyesített kórusok énekelték. Szólót énekelt Zemlényi Eszter. Két női hangra írt mű következett Eszterházy Pál Harmonia cölesztis című ciklusából. Érdekes színfolt volt a furulyás lányok szívet gyönyörködtető játéka.

Az est főműsora J. S. Bach 140. kantátája volt. Mint Szabó Balázs zenetörténész a bevezetőben elmondta, a mű egy bibliai történetet dolgoz fel, ahol a Vőlegényt váró lányok viselkedését figyelhetjük meg. Van, aki éberen, a lámpásában elég olajat tárolva és azokat meggyújtva várakozik, de van, aki elmulasztja az éber figyelést. Karácsony előtt ez a történet párhuzamba állítható az egyházzal és az eljövendő Úr Jézussal kapcsolatos cselekedeteinkkel is.

A 7 tételes műben szólót énekelt Zemlényi Eszter, Csapó József és Gradsach Zoltán. A 7. tétel diadalmas hangjainak elhangzása után („Glóriát éneklünk neked, Urunk") a lelkes közönség oly erős tapsban fejezte ki köszönetét az előadóknak, hogy ismétlésre került sor, melynek során a Mozart mű hangzott fel még egyszer.

Jó volt ilyen magas szintű előadással is készülni a karácsony békéjére.

Szabó Balázs
presbiter

Budai úti hírek

„Itt vagyunk, eljöttünk hozzád, mert te vagy, Uram, a mi Istenünk!” (Jeremiás 3: 22)

Altemplomi kegyeleti nyitva tartás:
Szerda 15:00–17:00
Péntek 15:00–17:00
Vasárnap 9:00–12:00 (ha másképp nem hirdetjük, az állami ünnepnapokon is a vasárnapi rend érvényes!)

Rendszeres alkalmaink:
Vasárnap 10:00 – Istentisztelet (párhuzamosan gyermek-istentiszteleteket tartunk két csoportban, ovisoknak és iskolásoknak!)
Áldott, kegyelemteljes ünnepeket kívánunk!
Hivatali órák, bibliaóra és a Szabadság Krisztusban hitmélyítő csoport szünetelnek december–január hónapokban a Budai úton! A Kereszt-kérdések előadássorozat 2014. február 6-án indul! Szeretettel várunk!
Az igehirdetések meghallgathatók: www.albaref.hu/igehirdetesek

A Budai úti templom őszi eseménynaptára:

2013. 12. 08.	**Schrenk Éva költő verseskötetének bemutatója:** „Új úton” címmel	17 óra
2013. 12. 10.	**A Csitáry Emil Zeneiskola adventi hangversenye** „Köszöntést mondanak...” címmel	17 óra
2013. 12. 15.	**Idősek karácsonya:** ünnepi műsor és vacsora	15 óra
2013. 12. 18.	**A Comenius Ált. Isk. Tücsök Gyermekkórusának Adventi Koncertje:** vez. Lovrek Károly karnagy, Endl László zongora	18 óra
2013. 12. 22.	**Gyermekek Karácsonya:** hittanosok és tanárok műsora	15 óra
2013. 12. 24.	Szenteste délutáni istentisztelet	15 óra
2013. 12. 24.	Szentesti zenés-gyertyafényes istentisztelet	22 óra
2013. 12. 25.	Karácsony I. napi úrvacsorás istentisztelet	10 óra
2013. 12. 25.	**Börgöndön karácsonyi úrvacsorás istentisztelet:** kápolna	15 óra
2013. 12. 26.	Karácsony II. napi úrvacsorás istentisztelet	10 óra
2013. 12. 31.	Óévi hálaadó istentisztelet	15 óra
2013. 12. 31.	Gyülekezeti szilveszter	19 óra
2014. 01. 01.	Újévi istentisztelet	10 óra

Programok: bővebb információ Berze János lelkésznél: 30/676-3570

A presbitérium szeretettel kéri a gyülekezetet, hogy az egyházközség fenntartásának támogatásakor vegyék figyelembe egyházkerületünk javaslatát: keresőként évente legalább 11 ezer, nyugdíjasként 7 ezer forinttal támogassuk a gyülekezet működését. Soha ne felejtsük: Urunk ennél hányszorosan többet adott nekünk kegyelemben és testi-lelki javakban!

ÚJ ÚTON

Schrenk Éva verseskötetének bemutatója

Mindig csodálattal tölt el, amikor valaki a lelke mélyéből eredő, saját alkotásaival dicsőíti Istent. Ezt éreztem Schrenk Éva egészen különleges tehetségről árulkodó versei hallatán is december 8-án a Budai úti református templomban, amikor költőnő testvérünk legutóbbi, *Új úton* című verseskötetének bemutatóján lehettem jelen.

Az alkalom Berze János nagytiszteletű úr áhítatával kezdődött, amely a Máté 6: 25. és 32–33. alapján szólt a rendezvényen megjelentekhez. Rámutatott többek között arra, hogy Isten országa nem egy távoli világ, hanem a jelenlévő valóság, amely bennünk van – ezt Éva verseit olvasva is megtapasztalhatjuk.

A továbbiakban Szabóné Miklós Eszter és Brolly Tamás versmondókkal kiegészülve Schrenk Éva maga is felolvasott jó néhányat az új kötetben megjelent költemények közül. A versek elhangzása között itt-ott orgonajáték csendült fel Tugyi István közreműködésében.

A versek az érzelmek és állapotok sokféleségét tükrözik (pl. magány; vágyakozás Istenre, társra, elvesztett anyára; a kegyelem és megváltás bizonyossága). Az Istent, illetve az élet értelmét kereső, mélységeket és magasságokat megjáró, küzdelmeket átélő, de Istenre minduntalan rátaláló, újjászülető ember képe rajzolódik ki a költemények hallatán. Egészen személyes érzéseket és gondolatokat rejtenek magukban Éva versei. Szeretteihez fűződő kapcsolatába is bepillantást nyerhetünk; különösen megindító például édesapjához írott verse (*Példaképem*), és édesanyja elvesztése kapcsán megfogalmazott sorai. A *Csikasz* című verset egy kisfiú, Bencze Zolika szavalatában hallhattuk (az ő Csikasz nevű kutyájáról szól a költemény).

Nagyon tetszik Éva verseiben, hogy sorai hitelesek – nem akarják elrejteni a szomorúságot, fájdalmat, lelki mélységeket, emberi hibákat sem, azonban azt is kimondják, hogy igen, Istenhez fordulhat az ember minden helyzetben, aki felemeli, megvigasztalja, örömmel és reménnyel tölti el őt. Mert Ő nem gondok nélküli életet ígért nekünk, hanem azt, hogy mindenkor ott lesz velünk, akármi történjék is.

Az időnként az orgonán felhangzó dallamok hűen követték a versek érzelmi hullámzását – ezeket hallgatva a költemények egy-egy gondolata, sora csengett még tovább bennem, és bizonyára a hallgatóság többi tagjában is. Az új kötet verseinek blokkja az *Újjászületés (II.)* című alkotással zárult, talán nem véletlenül.

Végül három nem saját verset is hallhattunk: Éva édesapjának és nagybátyjának egy-egy költeményét, valamint Túrmezei Erzsébet *Végy a kezedbe* című művét, amely – mint megtudhattuk – Éva szívéhez közel álló vers.

Valóban megtapasztalhattuk az alkalmon, és megtapasztalhatjuk olvasás során is, hogy – amint Schrenk Éva fogalmaz verseskötetének köszöntő sorai-ban – „a lelke mélyéről felhozott, versekké kristályosodott érzések; lénye esszenciája" szólal meg költeményeiben. Köszönjük Évának az élményt, amellyel megajándékozott bennünket ezen a vasárnapon, és Isten áldását kívánjuk életére és további munkálkodására.

Ujváriné Császár Boglárka

Új úton járva

Istenem, Te ismersz engem,
jobban, mint bárki más.
Hadd pihenjek meg tenyeredben!
Legyél a megoldás!

Sokat csapongtam össze-vissza,
nem tudván, mit tegyek.
Balgaságom erőmet szítta.
Most már Rád figyelek.

Te vagy a Fény az éjszakában!
(milyen elcsépelt szöveg)
Nem tudok élni Nélküled!
Lelkem árnyékként követ.

Schrenk Éva

„Irgalmában meglátogat minket a Magasságból, hogy világosságot adjon az embereknek, akik a sötétségben és a halál árnyékában ülnek, lábunkat meg a béke útjára irányítsa." (Lukács 1,78-79)

JUBILÁLÓ KONFIRMÁLTAK

December 14-én, szombaton délután a jubiláló konfirmáltak találkozója volt gyülekezetünkben. Az alkalmat Somogyi tiszteletes úr egy rövid igemagyarázattal kezdte a napi igéből, a 144. zsoltárból, kiemelve a 3-4. verset: *„Uram, micsoda az ember..., hogy gondod van reá? Olyan az ember, mint a lehelet, mint az átfutó árnyék."* Földi életünk csupán egy lehelet az örök élethez képest, ezért ne gyűjtögessünk vagyont, mert mindent itt hagyunk. Gyűjtsünk inkább mennyei kincseket, amelyeket senki el nem vehet tőlünk. Az Ige üzenetét imádság követte.

Ezután egyenként elmondtuk, hogy mit jelentett számunkra gyerekként a konfirmáció, és hogyan tapasztaltuk meg Urunk szeretetét életünk során egészen napjainkig. A próbák nehezek, közelebb vittek az Úrhoz bennünket. Visszatekintve a 40, 50, 55 évre, hálás szívvel köszönjük meg Istenünk gondviselő szeretetét, hűségét.

Ebben a közösségben jobban megismerhettük egymást, és egymás hite által is épülhettünk.

Az alkalom végén közösen imádkoztunk.

Köszönjük a gyülekezet ajándékát és a finom süteményt.

Konfirmációmkor kapott Igém: a 27. zsoltár 1. verse:

„Az Úr az én világosságom és üdvösségem: kitől féljek? Az Úr az én életemnek erőssége: kitől remegjek?"

Saláta Lászlóné

MAROSHEGYI KRÓNIKA

Hálaokok

Új függönyök, karnisok és úrasztalai terítő. Egy gyülekezeti tagunk és családja jóvoltából megújult az imaház belseje, csodaszép függönyök kerültek fel az új karnisokra, amik otthonosabbá tették az együttléteinket. Az úrasztalára és az orgonára is színben egyező terítők kerültek. Hálásan köszönjük a család szívbéli adományát!

Új kántor. Nagy Letícia személyében méltó utódjára leltünk Nagy János testvérünknek. Letícia hosszas beszélgetéseket követően örömmel vállalta el az imaház alkalmainak kántori szolgálatát. Tanulmányai és egyéb tevékenységei mellett köszönjük, hogy kántori szolgálatával is hozzájárul közösségünk épüléséhez!

Őszi kertrendezés. Nagyon örültünk annak, hogy a fiatalokon át az idősekig sokan részt vettek az imaház kertjének rendbetételében, illetve az imaház takarításában. A legnagyobb feladat a sövénynyírás volt, amit részben sikerült megvalósítanunk, és reméljük, hogy a jövőben folytathatjuk majd a sövény teljes mértékű karbantartását.

Sárpentelei kirándulás. November 3-án egy kisebb kirándulást terveztünk a közeli parkerdőbe, aminek a kiindulópontja az imaház volt. Eső esetére filmvetítéssel és teaházzal készültünk. A rossz időjárási viszonyok ellenére jöttek testvérek, akik nem riadtak vissza a sötét felhőktől és kirándulni szerettek volna. Így felkerekedtünk és kezdetét vette a kirándulás, ami felüdítő volt a számunkra. Útközben is csatlakozott hozzánk néhány testvér, aminek nagyon örültünk. Kirándulásunk alig feléhez érve azonban eleredt az eső, így elbúcsúztunk egymástól és jobbnak láttuk hazafelé venni az utunkat, amit jól is tettünk, mert nagy zivatar következett. A kiránduló csapatunk egyik fele a Mikulás Cukrászdában szárítkozott, és a délutáni programot tea és sütemény melletti beszélgetéssel folytattuk. Az eső ellenére áldott napot tudhattunk a magunkénak!

Mézeskalács házikók. December 1-jén az istentisztelettel párhuzamosan tartott gyermekfoglalkozáson a gyerekek mézeskalácsból készült házikókat állítottak össze és díszítettek. Csodaszép alkotások születtek!

Adventi énekek. December 15-én Veresné Petrőcz Mária énekművész énekel adventi énekeket az istentisztelet keretén belül. Örülünk, hogy ismét megörvendeztet bennünket Maja néni csodálatos hangjával és szebbnél szebb énekekkel.

Elkövetkezendő kiemelt alkalmaink

Szilveszteri ünnepség. December 31-én, szilveszter este közösségépítésként szilveszteri ünnepséget tartunk az imaházban este 19 órai kezdettel.

Evangélizáció. Február 27–március 2. között böjti evangélizációt tartunk az imaházban, vendég igehirdetőnk Polgár Tibor lesz, aki Magyaralmásról fog érkezni közénk.

Ujvári Sándor Csaba

NŐK A BIBLIÁBAN

„A szívben születnek újjá a tűzzománcképek alakjai”

Azt mondják, a művészet néma imádság, hiszen az alkotót Isten tenyere hordozza, és sugallja számára mindazon lehetőségeket, amelyeket később a műveiben is megmutat. Szűcsné Novák Mária tűzzománckészítő művész kiállításában rendkívül gazdag képeket tár közönsége elé, amelyekben a Szentírás női szereplői elevenednek meg. A tárlat Székesfehérváron a Szent István Művelődési Ház Szent Korona Galériájában november 23-ig volt megtekinthető, és természetesen nem csak a hölgyek számára tartogatott meglepetést.

– A kiállítás gazdag, és persze nem csak a darabszámát tekintve, sokkal inkább a munkában és a tanulmányozásban mérve, amelyet a művész belefektetett, hogy bemutathassa a nők szerepét a Szentírásban – ezeket a gondolatokat Jakubek Ágnes, a Szent István Művelődési Ház igazgatónője fogalmazta meg a „Nők a Bibliában” című tárlat megnyitója alkalmán. Bár a korok és a helyszínek változnak, a férfiaknak és a nőknek megvan a rendelt helyük a társadalomban. A nő akkor tud igazán a női szerepének megfelelően élni, ha egy támogató és odafigyelő férfi áll mellette.

Spányi Antal katolikus püspök köszöntőjében kiemelte, megdöbbentő látni, olvasni, hogyan próbáltak elmúlt korok egyenlőséget teremteni férfi és nő között.

– A kiállítás a Szentírásban szereplő nőknek állít emléket. Nem feltétlenül ismeri minden látogató a női szereplők életét, ezért hasznos, hogy a képek mellett rövid ismertetőt is olvashatunk egy-egy személyről. A bemutatásra kerülő sorsok Isten mércéjéhez próbáltak igazodni, az Ő tervét igyekeztek megvalósítani. Érdemes megszemlélni az Ó- és az Újszövetség női személyeit, s ha megtaláljuk a tanítások üzenetét, akkor a szívekben is Isten tervének a szépsége kell, hogy megszülessen. Somogyi László, a Székesfehérvári Református Egyházközség lelkészi elnöke Dávid, izraeli király 144. zsoltárából idézve arra emlékeztetett: a nőknek olyan lelki adottsága van, amelyet a férfiaknak is meg kellene tanulniuk. Dávid olyan gondolatokat fogalmazott meg költeményében, amelyekről napjainkban azt mondják, hogy nem férfias, mert az uralkodó alázatosan meghajolt Isten előtt.

– A nők mélyebben megérzik, mit jelent rászorultnak lenni, s a tárlaton bemutatott női alakok is arról „szólnak”, amint átélik, szükségük van valakire. Egészséges esetben a nő az Isten előtt meghajolni képes férfiban találja meg a földi társát, támaszát – emlékeztetett a lelkipásztor, majd arra a hazai sajátosságra is felhívta a figyelmet, hogy a templomokba rendszerint több nő jár, mint férfi. Ennek egyik lehetséges oka az lehet, hogy hamarabb jutnak el a felismerésre, hogy rászorulnak a Mennyei Gazdára.

A kiállításon Pisch Anikó énekében és Jokkel Rita zongorajátékában is gyönyörködhetett a hallgatóság, majd F. Dőry Magdolna és Szabóné Miklós Eszter szavalatát is meghallgathatták.

– Mikor született meg annak gondolata, hogy különleges technika segítségével készítsd el a Biblia női alakjait bemutató képsorozatot?

–Három évvel ezelőtt rendeztek a munkáimból egy kiállítást az „Ige tükrében” címmel, itt szerepelt az „Eszter” című képem. Lényegében ez számított „indulópontnak” a jelenlegi „Nők a Bibliában” című kiállításhoz. Már akkor észrevettem, milyen örömmel, szeretettel, lelkesedéssel alkotom ezt a bibliai nőalakot. A bibliai Eszter királyné életét alaposabban is tanulmányozni kezdtem, szólt hozzám a története – meséli interjúnkban *Szűcsné Novák Mária,* tűzzománcműves, akivel alkotásairól beszélgettünk. – Hamarosan olyan igehirdetéseket hallgattam – folytatja –, amelyekben női alakok szerepeltek: Mártáról, Máriáról, Penninárról, Sáráról és Hágárról szóltak. Mindegyikük élete megérintette a szívemet, nagyon sokat elmélkedtem a történetükön. Sorsukba beleláttam saját életemet, fájdalmamat és örömömet egyaránt. Akkor úgy éreztem, jó lenne elkészíteni a Biblia női szereplőit, akikből jóval több, mint száz is megtalálható a Szentírásban. A szívemben születtek meg elsőként a képek. A feladat nagyságától, a kihívástól kezdetben persze megrettentem, de Istentől megerősítést, bátorítást és biztatást is nyertem. Így szépen, lassan megértettem a feladatomat. Hálaadással tartozom Istennek, hogy ez a sorozat végül létrejöhetett. Ha kapok hozzá újabb erőt, akkor bővíteni fogom.

– Összességében mennyi alakot formáltál meg?

– A Károli-fordítás szerinti Bibliából hatvan nőalakot választottam ki.

Az alakok kiválasztása és megformálása számomra szubjektív feladatnak számított. Nem törekedtem történeti hűségre az ábrázoláskor, sokkal inkább azt adtam tovább, ami a szívemben megformálódott. Talán a zene is így születhet meg az ember szívében. Amikor az elkészült képeket újra áttekintettem, akkor vettem észre, hogy a színekkel, formákkal, a virágokkal mennyi hangulatot, érzést, gondolatot tudtam kifejezni.

– ***Mondanál erre példát?***

– A „Jób három lánya" című képet sötét háttérrel készítettem el. Ismerjük a történetét sokan: Jóbot hatalmas próbatétel érte, s csaknem mindenét elveszítette, összes gyermekét, egészségét, vagyonát. Mégis kitartott Isten mellett, bízott benne. Isten a próbatétel után gazdagon megáldotta Jób életét. S akkor „született" a három lánya. A hölgyeket virágokkal gazdagon díszített ruhával ábrázoltam, utalva ezzel a gazdag áldásra.

– ***Akkor a virág maga is egy szimbólum...***

– A gyermekáldásra utalok vele. Például az „Aszenáth" című képen, aki egyiptomi nő volt, egy pap lánya és József felesége. Két fiúk született, ezért szerepel két virág a háttérben. A virágok gazdagságával igyekeztem bemutatni, hogy egy-egy szereplőnek milyen sok gyermeke született. Ennek megfelelően Leát, akinek sok gyermeke született, bő szoknyával ábrázolom, Ráhelnek pedig, akinek „csak" két fia volt, a szoknyája keskenyebb.

– ***Létezik olyan biblia személy, akinek az élete, szolgálata meghatározóvá vált a számodra? Úgy is kérdezhetném, van, akire személyes példaképként tekintesz fel?***

– Ha példaképet kellene mondanom, akkor a betániai Máriát említeném, akit nagyon megszerettem, mert az Úrra tudott nézni. S még akkor sem kedvtelenedett el, amikor Márta, a nővére megszidta. Mindez azt üzente számomra, hogy képesnek kell lennünk mindenkor Jézusra tekintenünk. Attól függően, hogy milyen élethelyzetben voltam, mindig más és más bibliai személy története, bizonyságtétele szólt hozzám. Bizonyos esetekben valamennyi a példaképünk lehet.

– ***A megnyitóban említetted, hogy a figuráknak létezik egy sajátos értelmezése is a részedről. A magyar népmesék motívumait véltem felfedezni egy-egy alkotásban. Mennyire volt tudatos ez a fajta bemutatás? Mennyi szabadsággal rendelkezik az alkotó a formanyelv kialakítása során?***

– Nem keresgéltem, és nem is tanulmányoztam a motívumokat más könyvekből, hanem ami a lelkemben megfogalmazódott, azt rajzoltam ki magamból. A mintákat, a formákat érzéseim is alakították. Egyszer csak azt vettem észre, hogy a génjeinkben hordozzuk népünk formáit, motívumait.

– ***Mikor döbbentél rá erre valójában?***

– Akkor, amikor valaki megkérdezte tőlem, hogy Erdélyből jöttem-e. Elsőre nem is értettem, miért kérdezi ezt tőlem. Azt felelte, hogy a munkáimból látja. S valóban, az édesanyám erdélyi származású, kovásznai születésű. Csodálatosnak találtam, hogy ez ennyire tükröződik a képeimen. Fontosnak tartom, hogy azt ábrázoljam, ami a szívemben él.

– ***Beavatnál röviden a tűzzománctechnika mesterségének a rejtelmeibe?***

– Több mint tizenhárom éve foglalkozom tűzzománctechnikával és elmondhatom, hogy ezt sem én választottam, sokkal inkább erre nyíltak meg az ajtók, a lehetőségeim. Teljesen világos a számomra, hogy nem mi választjuk meg, hogy mit szeretnénk csinálni, hanem Isten adja elénk a lehetőségeket. A tűzzománctechnika lényege röviden: a fémek bevonása üveggel. Az égetést külön erre elkészített tűzzománc kemencében, nyolcszázhúsz fok körüli hőfokon végzik, mindez néhány percet vesz igénybe. A kiállított alkotások közül valamennyi színzománcozott acéllemezre készült, fő alapanyagként a szilíciumdioxidot használják és különböző módosító komponenseket, színező- és adalékanyagokat, fém-oxidokat adnak hozzá, majd olvasztják egybe. A tűzzománcon belül sok egyéb technika is létezik, én a festett technikával dolgozom.

– ***A férjednek milyen feladatot szántál ahhoz, hogy ezek az alkotások végül megszülessenek?***

– Nagyon sokat segített számomra a férjem például az alkotások kiégetésében. Tőle bátran meg merek kérdezni bármit, rendszeresen ki is kérem a véleményét a rajzokról. Általában megmutatom a képeket neki, mielőtt megfestem, de Istennek hála, őszinte és támogat engem.

Szűcs Gábor

Fotó: Szent István Művelődési Ház
(A cikk teljes egészében olvasható a http://www.albaref.hu/kitekinto/9 *oldalon)*

Mint hópihe

Karácsony... titkot érlelő...
A téli csendnek szárnya nő,
S mint ég öléből hópihe,
Hull, hull a szívre az IGE...
Békéje szívtől szívig ér,
S fehér lesz minden, hófehér.

Füle Lajos

AKIK AZ ISTENTŐL KAPOTT KÉSZSÉGGEL ALKOTNAK

Újjávarázsolt használati eszközök, erdélyi, népi stílusban felújított mindennapi tárgyak fogadták a látogatókat a Vörösmarty Művelődési Ház tárlatán. A kiállítás további különlegességének számítanak a grillázsból elkészített remekek is.

– Valamennyi kiállító művész felülről kapott égi talentumot. S ezt nem elásni akarták, hanem kamatoztatni. – ezzel a bibliai példázattal köszöntötte hallgatóságát a Vörösmarty Mihály Művelődési Házban (Kaszap utca) a Fehérvári Kézművesek Egyesülete szervezésében megrendezett kiállítás megnyitóján Raditezky Jenőné bútorfestő, népi iparművész. Pál apostol szavait is idézte, hogy alkalmasságuk az Istentől való.

– Hogy valójában mire is vagyunk alkalmasak, azt már magunknak kell felfedeznünk, sokszor egy életen át keresve, mélyre ásva, néhol a zsákutcából visszafordulva – hangsúlyozta az alkotó, majd visszapillantást nyújtva felelevenítette: a festett bútorok elsőként a reneszánsz idején érkeztek térségünkbe, s majd a 19. században élték virágkorukat hazánkban. Tájegységenként más és más mintával, lapszínnel készítették el a házról házra vándorló bútorfestő asztalos mesterek alkotásaikat.

Gyakran gondolt székelyföldi őseire, amikor az Udvarhely környéki mintákban találta meg a számára legkedvesebb motívumokat – vallotta be Radetzkyné, majd arról is beszélt, a későbbiekben maga is vállalkozott tanításra, hiszen vágyott arra, hogy minél többekkel megismertethesse a mesterség szépségeit, mint a most kiállító három tanítványa: Bodáné Fenyves Zsuzsa, Sárközi Istvánné Magdi és Kaiser Erika számára. Mindhármuk szorgalmas, és ami még fontosabb, tehetséges tanítványnak bizonyult. Erről tanúskodik maga a kiállítás. Az alkotók mindannyian részt vettek a Mesterségek Háza nyári táboraiban, ahol évről-évre egy-egy tájegység stílusát, mintakincsét oktatták a Torockóról, Háromszékről és Kalotaszegről érkező erdélyi mesterek.

Czeglédiné Budai Katalin bútorfestő és Sáricz Gyuláné fafaragó is kiállította munkáit.

Az asszonyok között, a nőies mesterséget űzök sorában bizonyára különlegességnek számítanak Nagy Miklós termékei. A székesfehérvári mestercukrász igencsak látványos ételkülönlegességekkel lepte meg látogatóit. Alkotásai mind grillázsból készültek, híres és finom süteményei közül többet is hozott magával.

A rendezvényt Vass Edit Szeréna, a Tatabányai Református Egyházközség lelkipásztora is köszöntötte. Elmondta: minden adottságból és tehetségből, amelyet az ember valósággal elnyer, szeretne visszaadni valamit a közönségének.

– Kisgyermekeknek gyakran említem, hogy semmi sem lett „csak úgy”, hiszen valaki megalkotta a mindenséget – mondta a lelkésznő, hozzátéve, feltételezhetjük, hogy minden egyes alkotás, remekmű mögött ott van a Teremtő keze is, hasonlóan a kiállításra került remekművek között is felismerhető az alkotó szándéka.

– A grillázs olvasztott cukorkészítmény – magyarázza érdeklődésünkre Nagy Miklós –, amelyet olajos maggal, dióval, mogyoróval vagy akár szezámmaggal egészíthetünk ki. Forró állapotában dogozunk vele, s amikor kihűl, megmerevedik, így lehet különböző formákat létrehozni, amelyeknek csak az emberi fantázia szab határt. Ahány grillázskiállításon voltam már, két azonos formával még nem találkoztam.

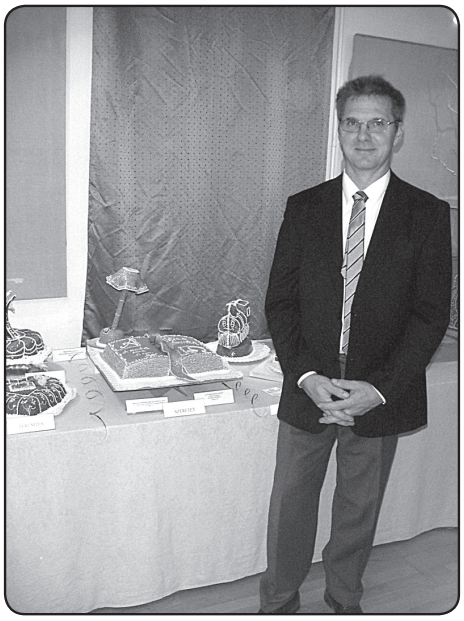

Művei között állatok, növények, hétköznapi tárgyak másai és a technika egyaránt felbukkan, nem véletlenül. Többféle témát is feldolgozott a mestercukrász, kezdve a „Teremtéstől”, ahol teknősbéka és pálmafa jelenik meg. A következőkben „Szeretet” jeligés asztali lámpával és az igazihoz „megszólalásig” hasonló nyitott Bibliával, tolltartóval találkozhat a látogató – mindezt grillázsból előállítva.

A következő címszó alatt – „Földi kincseink” – már az ember alkotásai „mutatkoznak be” – a kiállítóasztalon ezt egy remek gőzmozdony és egy gépkocsi mintázza meg.

– A virágokkal s a többi alkotással arra kívántam utalni, hogy hálaadás és köszönet fogalmazódik meg a szívemben Isten iránt, hogy a világban ezek mind körbevesznek bennünket – fogalmazza meg Nagy Miklós. Ajándéknak tartja, hogy Istentől olyan tudást kapott, amellyel ilyen alkotásokat hozhat létre. A szakember arra számít, hogy a kiállítás egy hónapja során a gyermekkorú látogatók számára is világossá lesz, a tárgyakat nem csupán azért láthatják, mert elkészítette őket egy mesterember, hanem azért is, mert az alkotók

Istentől kapták mind a készséget, mind a lehetőséget a termékek előállításához.

A finomságok egy hét munkájából születtek. Miklós némi humorral megjegyzi, ha egy teljes hónapot kapott volna, akkor biztos, hogy az egész terem csak grillázzsal lenne tele. Az alapanyag felhasználásnak ötlete édesanyjától származik, aki egyszer nekiszegezte a kérdést: hogyan lehetséges, hogy egy cukrászmester nem tud grillázst készíteni? A kérdésre finomabbnál finomabb alkotások születnek válaszként. Nagy Miklós „civilben" a Székesfehérvári Református Egyházközség Maroshegyi gyülekezetrészének gondnoki tisztét tölti be kora ősz óta, kérésére érkezett Vass Edit Szeréna lelkipásztornő a megnyitóra, aki egyébként a legkisebb gyermekük keresztanyja.

– Több mint húsz évvel ezelőtt, amikor családi házat vásároltunk, örökségbe kaptam egy öreg ládát. Évek múltán elhatároztam, hogy tulipános ládát készítek belőle. Korábban a munka mellett nem volt időm az átalakításokkal bajlódni, és magam nem is értettem volna hozzá.

– Sárköziné Magdi, aki mint bútorfestő mutatkozott be, meséli nekem mindezt. Később bekapcsolódott a Művészetek Házában megrendezett nyári táborokba, ahol bútorfestést oktattak. Két esztendeje az ötödik táborban vett már részt, s az akkori oktató a hartai minta jellegzetes vonásait tanította a hallgatóknak.

– Nagyon szeretem ennek a színvilágát – vallja Magdi –, virágait, motívumait, amelyek a sváb kultúrából származnak, Solt mellett jelenleg is három család foglalkozik mintakészítéssel, bútorfaragással és díszítéssel. Az alkotónő azóta is rendszeresen kutat használt piacon, boltokban, lomtárakban, keresi, mit, hol találhat meg. Ha rábukkan fából készült egykor használt fontos eszközre, amelyben lehetőséget lát, hogy felújítsa, kisebb átalakításokat végezzen el rajta, nyomban megvásárolja.

Jelenleg kiállított termékei is hibás állapotban kerültek a keze ügyébe. A székek szétesőben voltak, szó szerint a semmiből kellett újjá teremtenie és életet hoznia a kis alkotásokba. Férje, István pótolhatatlan társa az alkotásban. Ő az, aki az előkészítő munkákat végzi, hőlégfúvóval távolítja el a régi lakkokat, csiszol, szerel, ragaszt. Az alkotónő még jelentősebbnek gondolja, hogy férje a foglalatosságait elfogadja, örül neki, mindenben támogatja.

Csöppnyi szék – a tárlat egyik anyaga – világoskék színben, virágmotívummal pompázik. Korábban viasszal, szögekkel volt tele, egykor gyertyatartónak használták. Gondos kezek munkája eredményeként ennek már nyoma sincs. A másik, apró faliszekrényt pákozdi lomok közül sikerült kimenekítenie. Párja lecsiszolta, feljavította, Magdi pedig újrafestette: az elmúlt évi nyugdíjas „Ki mit tud?" különdíjasa lett. Említhetjük még az újjávarázsolt bölcsőt, és a borok tárolására alkalmas díszdobozt is. Az alkotó megmutatja: az egykor kerti szerszámtárolónak készített, a helyreállítás után új „köntösbe bújtatott", most már bortárolóként „bemutatkozó" eszközt. Kétségtelen, hogy borászok számára lehet hasznos, hiszen az üvegek mellett két pálinkás pohár is remekül elfér benne. Magdi jelenleg egy nagy diófa bölcső felújításán munkálkodik, amelyet sárközi motívum alapján szeretné megfesteni. Elárulja, a hartai és sárközi minták alkalmazását hosszú távra képzeli el. Eladásra semmit sem készít, nem kíván kereskedni velük a jövőben sem. A legszívesebben ajándékba adja termékeit, ezáltal másoknak és önmagának is örömet okozva. A tárlat november elejéig várta látogatóit.

Forrás: Székesfehérvár és Vidéke Társadalmi, közművelődési és szépirodalmi KÖZLÖNY

Szöveg és fotó: Szűcs Gábor

Karácsonykor

Havas réten, erdőszélen
sok fenyőfa hóban áll.
A templomban az emberek
énekelni kezdtek már.

Kihallatszik az utcára
A harang hívó szava,
és már lassan elcsendesül
az éneknek dallama.

Ma mindenki kedves, vidám
és boldogan megy haza.
S az erdőben békesség van,
trillázik sok madara.

Havas réten, erdőszélen
a fehér táj így kiált:
Igaz hittel, szeretettel
várjátok a MESSIÁST!

Tárnok Luca
6. osztályos tanuló

KÖZÖS GYERTYAGYÚJTÁSSAL KEZDŐDÖTT AZ ÚJSZÖVETSÉG MARATON

Advent első szombatján, közös gyertyagyújtással kezdődött az Újszövetség Maraton a Vörösmarty Színházban. Az adventi készülődés jegyében az Újszövetséget olvasták fel az önkéntes jelentkezők a nagyszínpadon, az első betűtől az utolsóig.

Az Újszövetség Maraton előtt Spányi Antal megyés püspök, Somogyi László lelkészi elnök, Cser-Palkovics András polgármester és Szikora János színházigazgató közösen gyújtotta meg a Vörösmarty Színház előcsarnokában elhelyezett adventi koszorú első gyertyáját.

A mintegy 130 jelentkező húsz órán keresztül olvasta fel az Újszövetséget. A maraton december 1-jén, vasárnap 14 órakor ért véget.

Idén a felolvasást Somogyi László lelkészi elnök kezdte a színház színpadán. Az érdeklődés a vártnál jóval nagyobb volt, ezért a szervezők úgy döntöttek, hogy idén ötperces részeket olvashatnak fel az önkéntesek a szent könyvből. Most is két Bibliából, a katolikusból és a protestánsból olvasnak, könyvenként váltakozva.

Forrás: Székesfehérvár Megyei Jogú Város hírportálja
Szöveg és fotó: Bácskai Gergely

Hinni kevés, bízni kell...

Mikor indultál messzi útra,
keresni arcát seregek Urának,
merre él a hit, s tiszta tán a lélek,
ígérted, elviszel elé,
kezébe adod életem.
És én kértem:
hozz nekem Istent.

És Te elhoztad nekem:
nem aranyozott szélű szentképben,
nem könnycsepp-sós szenteltvízben,
nem elkattintott fényképben,
oltáron gyújtott gyertyafényben,

hanem víztiszta igazságban,
egyetlen szóban,
egy gondolatban,
végiggörgetett mondatban:
a hit kevés, bízni kell az Úrban.

Mert hinni egyszerű,
hisz lábunk alatt a föld,
felettünk a nap,
s Isten ölel körül,
mint láthatatlanul éltető levegő,
vakok lennénk, vagy buták,
nem elhinni ezt.

De a bizalom más:
fogni Isten karját,
ahogy a gyermek fogja
mély vízben apja kezét,
tudván, kit az őriz,
nem süllyedhet el.

Bízni az Úrban,
mint a kősziklában,
építeni rá életet, s jövőt,
felejteni a szürke realitást,
a sok okoskodást és számvetést.

Köszönöm az igazságot,
mit hoztál nekem:
hogy hinni nem elég,
bízni kell Istenben.
És remélem, ez lesz életem.
– Budaházi Juditnak

Rozványi Dávid

Gyülekezeti részeink állandó alkalmai

Széchenyi utca

Vasárnap:
08:30 Istentisztelet (A három nagyünnepen: 08:00)
10:00 Istentisztelet, gyermek-istentisztelet, ovis istentisztelet;
18:00 Istentisztelet
Ünnepnapokon és a hónap utolsó vasárnapján délelőtt úrvacsorás istentiszteleteket tartunk.

Hétfő:
16:30 Szenvedélybetegségből szabadulást keresők és azokat segítők összejövetele (Kékkereszt csoport)

Keddenként:
első kedd: 18.00 „Egymás terhét hordozzátok" imaóra mindenkinek
második: 18.00 Presbiteri bibliaóra
harmadik: 18:00 Keresztelői előkészítő, 19:00 Jegyesoktatás
negyedik: 18.00 Munkaközösségek, bizottságok tagjainak bibliaórája

Szerda: Baba-mama kör 9:30 órától, Énekkari próba 18:30-tól
Szerda: 18:00 Tanítványként Élni a Gyülekezetben (TÉGy)
Csütörtök: 17:00 Gyülekezeti bibliaóra
Csütörtök: 19:00 Gyülekezeti bibliaóra (előtte 18.15-től imaközösség)
Péntek: 17:00 Biztos Szikla Klub (kisifi)
Péntek: 18:00 Tabuk nélkül
Péntek: 19.00 Fiatal nők köre
Szombat: 18:00 Fiatal felnőttek (Ex-Aktívifi)
Szombat: 18:30 Énekkari próba
Minden hó 3. keddjén: 18:00 Presbiter feleségek köre
Minden hó 1. szerdáján: 15:00 Nyugdíjas lelkész házaspárok, illetve özvegyek bibliaórája a Gyülekezeti Központban
Minden hó 1. péntekjén: 14:00 Református Nyugdíjas Klub
Minden hó 3. péntekjén: 20:00 Futó kockák klubja
Minden hó 2. szombatján: 15:00 Páratlan páros (házassággondozás)
Minden hó 2. vasárnapján: Teázás a 10 órás istentisztelet után az udvaron vagy a Gyülekezeti Központban

Maroshegy

Vasárnap: 09:00 Istentisztelet és gyermek-istentisztelet az Imaházban
Kéthetente szerdán: 17:00 Bibliaóra az Imaházban
Kéthetente szombaton: 18:00 Házi Bibliaóra

Budai út

Vasárnap: 10:00 Istentisztelet és gyermek-istentisztelet
Szerda: 17:00 Biblia-kör

Hivatali órák: szerda 15.00-17.00
Urnatemető nyitva a téli időszámítás alatt:
szerda, péntek: 15-17, vasárnap: 9-12

Hálásan köszönjük mindazoknak, akik adományaikkal hozzájárultak a Széchenyi úti templomunk külső és belső felújításához! A költségek kb. felét csak kölcsönből tudtuk rendezni, amit 2012. januárjától 5 éven át kell törlesztenie egyházközségünknek. Szeretettel kérjük, hogy hordozzák imádságaikban, és továbbra is támogassák adományaikkal ezt a nemes ügyet!

Lelkészi Hivatal

8000 Székesfehérvár, Széchenyi utca 16.
Hivatali órák:
Hétfőtől - Péntekig: 8,30 - 12,30;
Vasárnap: 8,30 -10,00 11,00 -12,00
Tel.: 22/312-785; Fax: 22/398-719;
e-mail: hivatal@albaref.hu
Internet: www.albaref.hu
Lelkipásztorok:
Somogyi László, Berze János
Ujvári Sándor Csaba beosztott lelkész
Fehérvári Dávid segédlelkész
Adminisztrátor: Sárkány Anna
Bankszámla szám:
UniCredit 10918001-00000021-42850004

KÖZCÉLÚ ALAPÍTVÁNYAINK

– Hit, Remény, Szeretet Alapítvány –
Székesfehérvár Széchenyi u. 16.
Tel: 22/312-785

Bankszámlaszám:
Unicredit 10918001-00000053-90940017
Adószám: (Szja 1 %-hoz) 18501317-1-07
Céljai, s és egyéb tudnivalók: www.albaref.hu

Támogassuk az Alapítványt és az Egyházat az Szja 1-1 %-ával!

Református Egyház technikai száma:
(Szja 1%-hoz): 0066

INTÉZMÉNYEINK ELÉRHETŐSÉGEI

Olajfa Református Óvoda:
8000 Székesfehérvár, Horvát I. u. 1.
Tel.: 22/316-378; e-mail: ovoda@albaref.hu
Vezető óvónő: Mocsáriné Brunner Boglárka
Talentum Református Általános Iskola:
8000 Székesfehérvár, Széchenyi út 20.
Tel.: 06-22/310-018, e-mail: iskolatitkar@albaref.hu
Igazgató: Szanyó Gáborné

Felhívjuk a Kedves Testvérek figyelmét, Egyházközségünk Széchenyi utcai templomának felújítási munkálataira szánt adományaikat, pénzbeli felajánlásaikat az alábbi bankszámlára szíveskedjenek eljuttatni:
Unicredit 10918001-00000021-42850004

Letölthető igehirdetések Mp3 formátumban! e-mail: bekesseg@albaref.hu www.albaref.hu

BÉKESSÉG
A SZÉKESFEHÉRVÁRI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

Az újság megjelenik évente 6 alkalommal.
Felelős szerkesztő: Somogyi László
Szerkesztő: Ujváriné Császár Boglárka
Nyomdai munkák: Bezsit Bt., Felelős vezető: Farkas István